

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

17. SRPNA 2014

Z obsahu:

**Bůh se dává objevit i těm,
kdo ho nehledají**

Homilie Svatého otce
Františka při mši svaté
v Casertě 26. 7. 2014
- strana 2 -

**Uctívání Nejsvětějšího
Srdce Ježíšova**

Stefan L. Erhardt
- strana 4 -

**Původce a učitel
liturgické úcty k Srdci
Ježíšovu**

Svatý Jan Eudes
(liturgická památka
19. srpna)
- strana 5 -

**Zdrávas, Královno,
Matko milosrdenství!**

Sv. Alfons Maria
de Liguori
- strana 6 -

Modlitba sv. Bernarda

- strana 6 -

**Matko Maria,
vezmi mě za ruku**
P. Stefan Reuffurth
- strana 9 -

Chci najít Ježíše (1)

Svědectví
- strana 11 -

*„Jsem Královna nebe a Matka milosrdenství, jsem Radost spravedlivých
a Brána hříšníků k Bohu. Na zemi není hříšník tak zlořečený,
že by byl zbaven mého milosrdenství... (Panna Maria sv. Brigitě)*

Editorial

Začínáme týden, kdy nám katolický kalendář nabízí prožít vzácné spojení dvou nejvznešenějších Srdcí, nesmírně cenného daru pro naši cestu spásy. V osobě sv. Jana Eudese se nám v úterý 19. srpna odkryje Srdce Ježíšovo a o tři dny později nám pak církev předkládá k úctě Pannu Marii Královnu.

Sv. Jan Eudes byl prvním, kdo zavedl v církvi slavení liturgického svátku ke cti Srdce Ježíšova. (str. 5) A Boží prozřetelnost tomu chtěla, že byl současníkem sv. Markéty Marie Alacoque, kterou Kristus žádal, aby vedla lidstvo ke smíření a zasvěcení se jeho Nejsvětějšímu Srdci. Jestliže jsme v minulém čísle Světla zaměřili svou pozornost na úctu a zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, pak je toto zasvěcení ve spojení se zasvěcením se Srdci Ježíšovu tou nejmocnější zbraní proti nástrahám ďábla, který už jen při vyslovení jmen Ježíše a Panny Marie „vyklízí pozice“. Ano, tato dvě jména, tato dvě Srdce láskou moc zlého ducha.

Životu člověka, který je ctí a svěřuje se do jejich péče, tato dvě Srdce dávají rozměr dokonalého života v Bohu a pro Boha. Tuto dokonalost může narušit jen lidská slabost, která je důsledkem dědičného hříchu, ale její uzdravování je možné právě skrze milujícího Ježíše a mocnou Královnu Pannu Marii. Padneme-li tedy, svěřme se hned jejich milujícím Srdcím, aby naše srdce vyvedla ven z temnoty hříchu. Tak se budou naše duše už zde na zemi postupně očišťovat a vracet se k původnímu bezúhonnému stavu, ve kterém byly na počátku stvoření. To, co po smrti zůstane k náhradě za spáchané hříchy, dojde pak svého očištění v očistci. Avšak: blaze tomu, kdo bude tak dokonale očištěn, že hned po smrti dosáhne slávy nebe! To je onen cíl, ke kterému směřuje naše pozemská pouť – nikoliv očistec, ale nebe. Jsme děti Boží, tak proč bychom měli usilovat o méně, když nás čeká otevřená náruč Otce v nebi? To je častý omyl, když se říká, že žijeme zde na zemi pro očistec, že do nebe stejně rovnou nepůjdeme. Ano, může to tak skončit. Ale pamatujme, že takové smýšlení může vést k duchovní lenosti, odkud pak už není zase tak daleko k odloučení se od Boha, a duše takového člověka je ohrožena i věčným zavržením.

Povzbudme se z příkladů P. Stefana (str. 9) a 16leté Uly (str. 11), stejně jako z myšlenek sv. Alfonse z Liguori (str. 6), jak bezmezná důvěra v Pannu Marii a jejího Syna způsobuje zázraky a proměnu lidských srdcí do krásy a čistoty, která je odleskem Boha, v němž je obsažena veškerá dokonalost. A nenechme si ukrást naději, že v nebi nás čeká milující Otec s otevřenou náručí.

Daniel Dehner

Bůh se dává objevit i těm, kdo ho nehledají

Homilie Svatého otce Františka při mši svaté
v Casertě 26. července 2014

Ježíš se ke svým posluchačům obracel jednoduchými slovy, jimž mohli rozumět všichni. Také dnes večer k nám mluví prostřednictvím krátkých podobností, která odkazují ke každodennímu životu lidí té doby. Podobnosti o pokladu ukrytém v poli a perle obrovské ceny mají za protagonistu chudého nádeníka a bohatého obchodníka. Obchodník po celý život hledá cenný předmět, který zasytí jeho touhu po kráse, a neúnavně chodí po světě v naději, že najde, co hledá. Ten druhý, rolník, se nikdy nevzdálil ze svého pole a jako vždycky koná svoji každodenní práci. A přece je pro oba výsledek stejný: objeví něco cenného. První najde poklad, druhý perlu obrovské ceny. Oba spojují stejné pocity: překvapení a radost, že dosáhli naplnění všech svých tužeb. Oba nakonec neváhají prodat vše, co mají, aby získali poklad, který našli. Těmito dvěma podobnostmi Ježíš učí, co je to nebeské království, jak je nalézt a co dělat pro jeho získání.

Co je to nebeské království? Ježíš si nedělá starosti s vysvětlováním. Již od počátku svého evangelia hlásá: „Přiblížilo se nebeské království“, také dnes je blízko, mezi námi. Přiblížilo se nám, ale Ježíš je nikdy neukazuje přímo, nýbrž vždycky odleskem, vyprávěním o hospodáři, králi, deseti pannách... Raději je nechává tušit v podobnostech a přirovnáních a ukazuje hlavně jeho účinky: nebeské království je s to změnit svět jako kvas skrytý v těstu, je maličká a nepatrná jako hořčičné zrnko, z něhož nakonec vyroste velký strom. Obě podobnosti, o nichž chceme uvažovat, nám umožňují chápat, že Boží království se zpřítomňuje v samotném Ježíši. On je skrytým pokladem a perlou obrovské ceny. Pochopitelná

je radost rolníka i obchodníka: našli jej! Je to radost každého z nás, když objevíme Ježíšovu blízkost a přítomnost ve svém životě. Přítomnost, která proměňuje život a otevírá nás požadavkům bratří, přítomnost, která vybízí k přijetí každého jiného, včetně cizince a imigranta. Je to přívětivá, radostná a plodná přítomnost. Takto je království v nás.

Mohli byste se mne zeptat: Otče, *jak najít Boží království?* Každý z nás má svoji trasu. Každý má v životě svoji cestu. Pro někoho je setkání s Ježíšem očekávané, vytoužené a dlouho hledané, jak nám to ukazuje podobnosti s obchodníkem, který chodí po světě, aby našel něco hodnotného. Pro jiné nastává znenadání a jakoby náhodou, jako v podobnosti s rolníkem. To nám připomíná, že se Bůh nechává potkat jakkoli, protože On jako první touží po setkání s námi a jako první se nás snaží potkat: přišel, aby byl „Bůh s námi“. A Ježíš je mezi námi, dnes je tady, řekl to: „Kde jste shromáždění v mém jménu, jsem mezi vámi já.“ Pán je zde, je s námi a mezi námi. On nás hledá a nechává se najít také od těch, kteří ho nehledají. On hledá nás a dává se najít. Někdy se nechává najít na neobvyklých místech a v nenadálých okamžicích. Když Ježíše najdeme, vyvolává v nás obdiv, jsme Jím uchvázeni a s radostí zanecháváme svého obvyklého, někdy vyprahlého a apatického způsobu života, abychom se nechali vést novou logikou lásky a pokorné, nezištné služby. Ježíšovo slovo, evangelium. Nechci se vás tady ptát, nechci, abyste odpovídali, ale zeptám se: Kdo z vás denně čte úryvek evangelia? Nezvedejte ruku, ne... Jenom se ptám. Ale kdo z vás možná spěchá proto, aby stihl televizní seriál.

Dokončení na str. 13

Hledáš-li Pána, nenajdeš ho v jeho vlasti. Po dalším konfliktu se slepými vůdci slepých⁽¹⁾ odešel Ježíš do pohanské krajiny, jako by očekával, že se mu zde dostane lepšího přijetí než u jeho krajanů, o kterých musí se smutkem prohlásit: *Tento lid mě ctí toliko ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne.*⁽²⁾ Vyprav se proto do sousední pohanské Fénicie. Můžeš se zde setkat s kananejskou ženou, která také hledá Ježíše, a to s velkou toužebností. Přidruží se k ní a můžeš si být jist, že ho spolu najdete. Nechej si od ní vyprávět, proč tak naléhavě spěchá za židovským Dívotvůrcem.

Tuto matku potkalo to největší neštěstí. Jejího milovaného dítěte, kterému dala život, se zmocnil zlý duch. Ačkoliv se chování její dcery tak nešťastně změnilo, neodsuzuje ji ani se od ní neodvrací, ale hledá všemožně způsob, jak jí pomoci. Čím větší je její láska k vlastnímu dítěti, tím větší bolest jí působí jeho neštěstí. Je rozhodnutá podstoupit cokoliv, jen aby je zachránila. Přesvědčíš se brzy, jak velká je její ochota ke každé oběti i pokoření.

Neštěstí však může být předznamáním pozhřebání. Vidíš to na případu této ztrápené pohanské ženy. Její láska ji přivedla k naději a naděje k víře. Ještě dříve než Pána poznala, už v něho doufá. Ačkoliv je pohanka, stane se pro tebe učitelkou účinné a vytrvalé modlitby. Chtěla Ježíše vyhledat v jeho vlasti, protože nemohla tušit, že těm, kteří ho hledají s vírou a pokorou, Pán sám vychází vstříc. Jakmile se doslechla o jeho příchodu, spěchá za ním tím více a už zpozvzdálí k němu hlasitě volá: *Smiluj se nade mnou!* Jak mnoho by mohli dosáhnout ti, kteří Pána znají, jen kdyby byli vnímavější pro jeho volání!

Ježíš se nejprve chová, jako by její prosby ani neslyšel. Překvapuje tě to? Jeho Srdce ve skutečnosti naslouchá těmto prosebným výkřikům plným víry s velkým zalíbením. Nemyslí přitom jen na tuto matku, ale i na tebe. Kdyby jí okamžitě vyhověl, možná, že bychom se o její víře ani nedověděli. Jestliže Pán otálí s vyslyšením, je to proto, že jeho dobrota chystá mnohem větší dar, než o jaký prosíš.

Wytrvalé volání prosebnice a Pánova netečnost vzbudily pozornost a nevo-li učedníků. Přimlouvají se za ubohou, ale zdá se, že myslí přitom i na sebe, aby

Zkouška víry

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Smiluj se nade mnou, Pane!

měli klid. Nestává se i tobě, že prosíš za druhé, protože se stalo nepřijemným vidět člověka v nesnázích? Pak máš i ty důvod prosit o smilování a uzdravení z nepřiznané sebelásky.

Poslouchej pozorně, co Ježíš odpoví svým učedníkům. Jeho posláním je nyní pomáhat jen svému národu. Jeho příchodem se naplnila všechna zaslíbení, která dal Hospodin svému vyvolenému lidu, a tomu jsou také především určeny ty nespočetné dívky Ježíšovy milosrdné lásky. Jak však odpovídá Izrael na Boží přízeň? Není to smutné, že největší nevděčnosti se může Pán dočkat právě od těch, které nejvíce obdaroval?

Kananejská žena se však nevzdává. Čeho nedosáhla zpozvzdálí, to si chce vyprosít u Ježíšových nohou. Protlačila se mezi učedníky a padá před ním pokorně na kolena. Dosud se klaněla bezduchým modlám, nyní vzdává poctu živému Bohu. Rozeznala v tomto cizinci to, co nepoznali jeho vlastní rodáci, ačkoliv je na to Bůh po staletí připravoval.

Pane, pomoz mi!

Radost, kterou pociťuje Pán z víry, jakou nenachází ani v Izraeli, mu nebrání, aby vyslovil znovu překvapující námitku, která se ti může jevit jako diskriminace: Chléb pro děti nepatří psům. Pán však nemá v úmyslu prosící ženu zranit ani ponížit. Myslí přitom na duše méně důvěřující a méně pokorné, aby se příkladem této Kananejky povzbudily. Proto se nad tím nepohoršuj. Nejsme snad opravdu nehodní jeho nesmírných darů? Právě takové pokorné přiznání je zdrojem a podmínkou opravdové víry. Jak vidíš, tato prosící matka přijímá klidně a bez odporu i tuto nelichotivou poznámku božského Dobrodince. Je to proto, že ji nijak nepřekvapila. Už od prvního okamžiku, kdy se rozhodla hledat svou záchranu u židovského Mistra, odhodlala se k tomu s vědomím, že jde za ním jako poslední z posledních. Je přesvědčena, že národ, ze kterého vzešel tak velký Prorok, musí být jistě veliký. Nespoléhá na sebe ani na své zásluhy, ne-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 56,1.6-7

Toto pravi Hospodin: „Šetřte práva a jednejte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu, kteří mu slouží a milují jeho jméno, jsou jeho služebníky, všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich oběti a žertvy budou mi potěšením na oltáři; neboť můj dům bude domem modlitby pro všechny národy.“

2. čtení - Řím 11,13-15.29-32

Bratři! Vám, (bývalým) pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých soukmenovců a aspoň některé z nich zachránit! To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření (s Bohem). Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Vždyť Boží dary a povolání jsou neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože židé odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli

Dokončení na str. 12

počítá s žádným nárokem. Opírá se jen o jediné: dobrota tohoto Proroka je jistě tak velká, že nakonec shlédne i na tu, kterou může řadit mezi psy. Právě v tomto stavu hlubokého ponížení se nejvíce projeví víra pohanské ženy, takže si nakonec zasloužila to nejvyšší uznání a s ním i splnění své horoucí prosby.

Děkuj Ježíši i šťastné matce za lekci, jak se máš přibližovat ke svému Bohu. Velikost víry je v její pokoře. Čím více jsi přesvědčen o své vlastní ubohosti, čím více se tak blížíš k pravdě, že si vůbec nezasloužíš Boží slitování, tím více k sobě přitahuješ jeho milosrdnou lásku.

Kéž nám Bůh žehná, ať ho ctí všechny končiny země!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 15,1-14; ⁽²⁾ Mt 15,8;

⁽³⁾ resp. žalm 67

Uctívání Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Dějiny úcty k Srdci Ježíšovu začínají už v samotném

evangeliu, zvláště v Janově evangeliu. „Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtev. Nepřerazili mu proto kosti, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok, a hned vyšla krev a voda.“ (Jan 19,33-34)

Církevní otcové se dívají na otevřený bok Ukřižovaného a vidí v srdeční ráně Ježíšově otevřenou bránu spásy, z níž vytéká církev a její svátosti a všechny proudy milosti. Vidí v krvi a vodě poukázání na dvě svátosti: křest a eucharistii.

Stejně tak se rádi dívají na Jana, evangelistu Ježíšovy lásky, který „spočíval na srdci Ježíšově“, a jemuž tajemství právě tohoto srdce byla zřejmá. V tomto světle uvažujeme četné výroky Starého a Nového zákona, v nichž k nám mluví láska Boží: Obrazy o Bohu jako Otcí Izraele, o božském manžel, který navzdory všem hříchům Izraele zůstal věrný své první lásce, obraz Dobrého Pastýře.

Svatý Anselm vybral myšlenkové bohatství z doby Otců a oživil je pro svoji dobu. Svátý Bernard z Clairvaux, který se vyznačoval zvláštní láskou ke vtělenému a ukřižovanému Pánu, viděl v otevřeném Srdci Ježíšovu zjevení nejhlubších srdečních tajemství Božích, bránu spásy a útočiště hříšníků.

Ale ještě větší je vliv svatého Františka z Assisi a jeho řádu. František stojí před námi jako milující učedník, jemuž bylo Srdce milovaného Mistra tak blízko, že měl zjevnou a pocíťovanou účast na jeho ráně v Srdci.

V liturgii zakořeněný rozkvět zažila úcta k Srdci Ježíšovu ve 13. století v klášteře benediktinek v Helftě za svaté Mechtildy a svaté Gertrudy Veliké. Úvahy o otevřeném a pro nás z lásky vylitým Srdci Ježíšovu se nám vynořují nikoliv náhodně, ale tvoří střed jejich zbožnosti, která z nich silně vyzařuje.

Dominikánský řád měl velký počet vlivných podporovatelů úcty k Srdci Ježíšovu, počínaje svatým Dominikem, největšími řádovými teology, jako jsou svatý Albert Veliký a svatý Tomáš Akvinský, a zvláště pak velcí mystikové Mistr Eckhart a Tauler.

Jedinečná je role blahoslaveného Jindřicha Seuse (1295–1366). Jeho láska k otevřenému Srdci Ježíšovu je téměř bez hranic. Jako velký básník a řečník uměl na-

dchnout široký okruh lidí. Před ním stojí Kristus ve své celé lidskosti s mocí a svojí přitažlivou láskou.

Príznačné je pro Seuse jeho stálé velení milosrdné, v utrpení se projevující lásky Ježíšovy. Myšlenka smíření se projevuje u Seuse očištěným způsobem. Toto ztotožnění s vůlí Boží prochází u něho školou utrpení Srdce Ježíšova. Když byl jednou blahoslavený Seuse pomlouván a tupen, odpověděl: „To žaluji utrpením zkroušenému Srdci Ježíše Krista.“

Spisy Eckhartovy, Taulerovy a především Seusovy měly dodatečný vliv nejenom v Německu, nýbrž také ve Francii a Itálii. V Itálii zůstali dominikáni a františkáni horlivými podporovateli úcty k Srdci Ježíšovu. Zvláště svatá Kateřina Sien-ská uměla promluvit k srdcím mnoha lidí.

Ve Francii byly hodně čteny překlady děl velkých dominikánských mystiků. Tam se spojovala mystická vroucnost se svátostně zaměřenou zbožností především díky spiritualitě kardinála Pierra de Berulle.

V novověku, v 17. století, byl francouzský kněz Jan Eudes prvním, který zaváděl v církvi slavnost liturgického svátku ke cti Srdce Ježíšova. V roce 1668 sestavil Jan Eudes mešní texty ke cti Srdce Ježíšova a už roku 1670 bylo pro ně uděleno biskupské schválení. Dne 20. října 1672 oslavili v jeho kongregaci první svátek Srdce Ježíšova.

Duchovní nauka svatého Jana Eudes nám říká, že Kristus by chtěl pokračování svého života v křesťanech. Když se

křesťan modlí, tak pokračuje v modlitbě Ježíšově a doplňuje ji, právě tak když pracuje, pokračuje v namáhavém životě Ježíšově. Jan Eudes odkazuje na to, že nikdo nepokračoval v životě Ježíšově více než Maria. Ježíš žil vždycky nejrůznějším způsobem v Marii, aby ji posvětil. Srdce Mariino je tak naplněno Ježíšem, že s ním tvoří jenom jedno Srdce. Když se tedy přibližuje Maria, přibližuje se Kristus, a kdo se přichyluje k Srdci Pána, činí totéž k Srdci Nejčistší Panny Marie: Ježíš a Maria jsou tak těsně navzájem spojeni, že kdo vidí Ježíše, vidí Marii, a kdo miluje Ježíše, miluje Marii, kdo se daruje Ježíši, zasvěcuje se Marii.

Jan Eudes dále učí: Náš Spasitel nám dává svoje laskavé Srdce, které je principem a původcem všech ostatních darů... Co za to dáme svému Vykupiteli? ... Dal nám celé své Srdce: darujme také my jemu celá svá srdce bez výhrad.

Ve svaté Markétě Marii Alacoque (1647–1690) dochází v dosavadním vývoji k novému důrazu a liturgickému vyjádření. Charakteristickou pro její spiritualitu je především výzva ke smíření a zasvěcení se Srdci Ježíšovu. Cítila se být povolánou jako pokorný nástroj, aby dosáhla liturgické oslavy svátku Srdce Ježíšova v církvi. Našla přitom podporu u horlivých jezuitů. Můžeme ji nazvat bez váhání „praporečnicí moderní úcty k Srdci Ježíšovu“.

V roce 1856 se rozšířila slavnost Srdce Ježíšova díky papeži Piu IX. na celou církev. Bylo to logické završení bohatých dějin zbožnosti osmnácti staletí. Na přelomu 19. a 20. století prohloubil Lev XIII. tuto zbožnost výzvou k celosvětovému zasvěcení Srdci Ježíšovu s ohledem na spásu světa. Tak se stala úcta k Srdci Ježíšovu nadšeným lidovým katechismem o tajemství vykopení ve všech jeho rozměrech.

Poučný vývoj nachází nakonec shrnutí ve světovém oběžníku Pia XII. „Haurietis aquas“. Byly uznány podněty vzešlé od prosté řeholnice z Paray-le-Monial, svaté Markéty Marie Alacoque. Přitom papež výslovně zdůrazňoval, že základ nehledejme v soukromých zjeveních, nýbrž v Písmu a v Tradici.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 13/2014 -mp

Původce a učitel liturgické úcty k Srdci Ježíšovu

Svatý Jan Eudes (liturgická památka 19. srpna)

Původcem a učitelem liturgické úcty k Srdci Ježíšovu nazval svatý papež Pius X. kněze Jana Eudese, kterého blahorečil v roce 1909. Jan Eudes byl pak svatořečen roku 1925 papežem Piem XI. Při jeho svatořečení ho nazval Pius XI. „prorokem Srdce“. Byl současníkem svaté Markéty Marie Alacoque, od níž pochází podnět k ustanovení svátku Srdce Ježíšova. Ještě před svatou Markétou pracoval neúnavně na šíření úcty k Srdci Ježíšovu, přičemž ji spojoval také s Neposkvrněným početím Panny Marie. Od něho pochází kult Srdce Ježíšova a Mariina v liturgii. Jan Eudes byl ve svém století velkým obnovitelem náboženského života.

Původ

Zbožní rodiče Jana Eudese žili v Ri v Normandii. Od Matky Boží si vyprosili dítě. Když se jim konečně 14. listopadu 1601 narodil chlapec, pojmenovali ho Jan. Ve velké vděčnosti zasvětili toto vyprošené dítě Matce Boží. Ve 14 letech přišel Jan do Caen do školy k jezuitům. Tam poznal mladý muž oratoriány, světskou kněžskou společnost, založenou svatým Filipem Nerim. Připojil se k této společnosti a byl 20. prosince 1625 vysvěcen na kněze.

Péče o nemocné morem, neúnavný lidový misionář

Když v jeho normandské vlasti vypukl v roce 1626 mor, prosil mladý kněz své představené o přeložení do oblasti náказы s poznámkou: „Jak bych mohl jistěji naplnit smysl svého kněžství, než smrtí za své bratry, protože Ježíš Kristus, příklad kněží, by nejednal jinak.“

Po životní etapě nebezpečného nasazení u nemocných morem se stal velmi osvědčeným lidovým misionářem.

V letech 1632 až 1676 byl světec neúnavně činný v této službě. Uspořádal 110 misíí. Dva až tři měsíce zůstával se svými pomocníky v jednotlivých farnostech, kázal nejméně dvakrát denně, neúnavně zpovídal a smiřoval zneprátené lidi. Po 45 let konal každoročně tři až čtyři lido-

vé misie. Působilo při nich 12 až 15 zpovědníků, aby mohli udělit svátost smiřování těm, kdo toužili po obrácení.

Zakladatel kněžských seminářů

Právě při této pastorační práci poznával Jan Eudes stále jasněji, jak nutné je důkladné náboženské a teologické vzdělávání budoucích kněží.

„Jak bych mohl jistěji naplnit smysl svého kněžství, než smrtí za své bratry, protože Ježíš Kristus, příklad kněží, by nejednal jinak.“ (Sv. Jan Eudes)

Zcela v duchu Tridentského koncilu podporoval Jan kněžské semináře. Světec chtěl zaměřit pozornost lidí, především ale budoucích kněží na kněžské Srdce Ježíšovo a mateřské Srdce Mariino. Každý kněz by podle něho měl být svědkem a apoštolem této lásky Srdce Ježíšova a Mariina.

Založil tyto kněžské semináře: Caen (1641), Coutances (1650), Lisieux (1653), Rouen (1659), Evreux (1667) a Rennes (1670). Jeho představení nesouhlasili se zakládáním seminářů. Podle jejich názoru to nebyl účel jejich společenství. To přimělo Eudese, aby vystoupil z řádu oratoriánů.

Zakladatel dvou kongregací

Cesta svatosti, kterou vykonal Jan Eudes a kterou navrhl svým žákům, spočívala v pevné důvěře v lásku, kterou Bůh zjevil lidem v kněžském Srdci Ježíšově a v mateřském Srdci Panny Marie. Založil „Kongregaci Ježíše a Marie“, světské kněžské společenství. Jeho jediným slibem byla poslušnost vůči světským kněžským představeným. Hlavním dílem této kongregace bylo zřizování a vedení kněžských seminářů. Diecéze Bretagne a Normandie měly sedmnáct seminářů, když byl řád následkem revoluce v roce 1798 zrušen.

Aby čelil špatným vlivům prostituce, založil Eudes také společenství žen, které se ujímaly „padlých žen“. Nazývaly se

„Sestry křesťanské lásky“. Z nich vzešly potom „Sestry Dobrého Pastýře“, které ještě dnes pracují v Eudesově duchu v péči o dívky a ženy.

Podpora úcty k Srdci Ježíšovu a Srdci Mariinu

Pro Eudese bylo ústřední poselství Ježíšovo naprosto zřejmé – že jeho a náš Bůh je Otcem nezištné lásky. V utrpení a smrti Ježíšově neviděl tvář Boha, který vyžaduje kruté zadostiučinění za bezprávi vykonané na něm. Eudes viděl v otevřeném Srdci Ježíšově symbol lásky, v níž se nás Bůh zastává „až do posledního dechu a do poslední kapky krve“. Na tomto základě vyvinul hlubokou a osobní lásku Srdce Ježíšova a propagoval ji při všech svých pastoračních aktivitách.

Bez Eudese by se jansenismus se svojí pedagogikou a zbožností rozšířil ještě více. On stál na počátku překonávání tohoto tzv. „katolického kalvinismu“.

Spisovatel – 15 duchovních děl

„Dokud moje srdce tluče, dokud můj jazyk je schopen mluvit a moje ruka se pohybuje při psaní, chci ve jménu Ježíšově kázat a psát. Chci svůj život, svého ducha, svůj jazyk, své pero mít jenom proto, abych zvěstoval slitování tohoto svatého jména.“ To byla jeho deviza. Proto kázal tento velký lidový misionář všem lidem spiritualitu, která měla jako ústřední motiv srdce. Mluvil o Srdci Mariinu, které bylo zcela zajedno se Srdcem jejího božského Syna, který ve věčném plození pocházel ze Srdce Otcova jako božská Osoba a působením nejčistšího Srdce panenské Matky Boží ve své lidské podstatě vycházel z lidsky citícího a milujícího srdce. Nejkrásnějším a nejhlubším symbolem je podle něho láska, která hnala Bohočlověka na smírnou smrt na kříži a podnítila ho k ustanovení svaté Eucharistie. Tyto myšlenky jeho „spirituality srdce“ vyjadřoval světec stále více také písemně ve svých 15 tištěných dílech.

Nejdůležitější z nich jsou tato tři:

- *Život a království v křesťanských duších*. Toto dílo bylo vydáno v roce 1637

► a stále znovu se vydává. Hlavní myšlenky této knihy: Ježíš je všechno. Křesťanská duše žije z NĚHO, v NĚM a pro NĚHO. Koná všechno v Ježíši a pro Ježíše a každé vdechnutí slouží k vnitřnímu spojení s NÍM.

• *Pobožnost k přsvatému Srdci a přsvatému Jménu blahoslavené Panny Marie.* Jedná se o první, v roce 1648 uveřejněné mariánské dílo Eudesovo.

• *Podivuhodné Srdce přsvaté Matky Boží neboli pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Panny Marie.* Toto dílo, které světce zaměstnávalo po desetiletí, dokončil teprve několik týdnů před smrtí.

Úmrtí, blahorečení a svatořečení

Při opakování jmen Ježíše a Marie vydechli svoji duši v míru 19. srpna 1680, po neumdlévající práci pro církev a pro svět.

Protože byl oslaven mnoha zázraky, vyznamenal ho papež Pius X. v roce 1909 uvedením do seznamu blahoslavených. Papež Pius XI. ho prohlásil spolu s farářem arským (Jan Maria Vianney) o Letnicích 1925 za svatého. Světec je zobrazován oblečený do kněžského oděvu s knihou a Srdcem Ježíšovým.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 16/2013 přeložil -mp-

Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství!

Jak veliká musí být naše důvěra...

Protože vznešená Panna Maria byla povýšena k důstojnosti Matky Krále králů, uctívá ji Církev svatá plným právem a chce, aby ji všichni ctili slavným titulem Královna. „Je-li Syn Králem,“ říká starokřesťanský spisovatel⁽¹⁾, „žádá spravedlnost, aby jeho Matka byla ctěna a zdravena jako Královna.“ „Ve chvíli, kdy Maria svolila, že se stane Matkou Věčného Slova,“ poznamenává sv. Bernardin Sienský⁽²⁾, „si zasloužila, aby se stala Královnou světa i všech tvorů.“ „Je-li Maria nerozlučně spojena s Ježíšem podle těla,“ vykládá opat Arnold⁽³⁾, „jak by mohla být vyloučena ze Synovy vlády jako Matka? Proto je třeba uznat, že královská důstojnost Matky a Syna není pouze společná, ale i totožná.“

„A je-li Kristus Králem vesmíru, je Maria Královnou vesmíru,“ říká opat Rupert⁽⁴⁾. „Proto je všechno tvorstvo, služící Bohu, povinno,“ praví sv. Bernardin Sienský⁽⁵⁾, „sloužit i Marii. Podle toho andělé,

lidé a všechny bytosti na nebi a na zemi, protože jsou poddáni vládě Boží, jsou poddáni i Mariinu panství.“ Opat Guerrik⁽⁶⁾ se obrací k Matce Boží a oslovuje ji takto: „Vládni, Maria, vládni jen klidně dál a nakládej po libosti se statky svého Syna, neboť jako Matka a Snoubenka Krále světa jsi též Královnou, a proto ti náleží panování a moc nade všemi tvory.“

Maria je tedy Královnou. Ať však každý ke své útěše ví, že tato Královna je sama dobrota a přívětivost a že vroucně touží činit dobře nám ubohým. Proto si Církev svatá přeje, abychom ji zdravili v této modlitbě jako Královnou milosrdenství. Jak uvažuje sv. Albert Veliký⁽⁷⁾, znamená samotné jméno „královna“ dobrotu a péči o ubohé, na rozdíl od jména „cisařovna“, které znamená přísnost a strohost. „Velikost králů,“ říká Seneca⁽⁸⁾, „je v tom, že pomáhají ubohým.“ Vládou-li samozvaní panovníci jen k vlastnímu prospěchu, mají mít králové na rozdíl od nich na

Modlitba sv. Bernarda*

Pozvedáme své oči k tobě, Královno světa! Máme se objevit před Soudcem a spáchali jsme tolik hříchů. Kdo ho usmíří? Nikdo to nedovede lépe než ty, ó svatá Paní, která jsi ho tolik milovala a tak něžně byla od něho milována. Matko milosrdenství, otevři své Srdce a přijmi naše povzdechy a naše prosby. Svěřujeme se pod tvou ochranu. Usmíř hněv svého Syna a vrať nám jeho milost. Ty se nehrošíš ani nejodpornějšího hříšníka. Nepohrdáš jím, pokud k tobě lká a zkroušeně žádá o tvou přímluvu. Svou milosrdnou rukou ho zachraňuješ před zoufalstvím, oživuješ v něm naději, posiluješ ho a nespouštíš ho z očí, dokud ho neusmíříš s jeho Soudcem.

Jsi jediná žena, v níž Spasitel nalezl odpočinutí a v níž vložil všechny své nesmírné poklady. Proto ctí celý vesmír, ó má svatá Paní, tvé čisté lůno jako chrám Boží, v němž se začalo spasení světa. V něm nastalo usmíření Boha s lidstvem. Jsi zahrada zavřená, vznešená Matko Boží, do níž nesáhla hříšná ruka, aby ji oloupila o její květy. Jsi krásná zahrada, do které Bůh zasázel všechny květiny zdobící Církev, zvláště fialku pokory, lilii čistoty a růži lásky. Ke komu tě máme přirovnat, ó Matko milosti a krásy? Ty jsi Boží ráj. Z tebe vytryskl pramen živé vody, svlažující celou zemi. Ó, kolik dobrodiní jsi prokázala světu tím, že byla hodnou stát se tak spasitelným stavidlem milosti!

O tobě jsou řečena slova: „Kdo je ta, jež jak Jitřenka shlíží, krásná jako Luna, čistá jako žhnoucí Slunce?“ (Pís 6, 9) Tys tedy přišla na svět, Maria, jako zářící zora; světlem své svatosti jsi předešla východ Slunce spravedlnosti. Den, kdy jsi přišla na svět, smíme právem nazvat dnem spásy a dnem milosti. Jsi krásná jako měsíc, neboť jako není jiná oběžnice podobnější slunci, tak není bytost podobnější Bohu víc, než jsi ty. Měsíc ozaruje noc přijatým světlem od slunce a ty osvěcuješ naše temnoty září svých ctností. Ty jsi však krásnější než měsíc, neboť na tobě není ani skvrna, ani stín. Jsi jasná jako Slunce, mám na mysli božské Slunce, které stvořilo slunce na nebi. Toto Slunce - Ježíš - zářilo nad všechny muže a tys zářila nad všechny ženy. Ó sladká, vznešená, nade vše láskyhodná Maria! Tvé jméno nelze vyslovit, abys nezapalovala srdce svou láskou. Kdo tě miluje, nemůže na tebe pomyslet, aniž by k tobě nezahořel větší láskou.

Ó svatá Paní, pojd' na pomoc naší slabosti! Kdo může u našeho Pána lépe orodovat než ty, která přebýváš v jeho nejsladší, nejdůvěrnější blízkosti? Mluv tedy, mluv, Paní, neboť tvůj Syn na tvé slovo čeká a udělí ti vše, o co ho poprosíš!

~ ❀ ~

* Ad beatam Virg. Mariam sermo panegyri. PL 184, 1009-1014. Autorem této modlitby je podle Richarda od sv. Vavřince Egbert, opat v Schönaue.

mysli blaho poddaných. Proto jsou králové při korunovaci mazáni olejem, symbolem milosrdenství, na znamení, že mají při své vládě pamatovat především na dobrotu a štědrost k poddaným.

Proto se mají králové věnovat hlavně skutkům milosrdenství, ne ovšem tak, že by zapomínali na spravedlnost, když mají trestat viníky. O Marii to však neplatí. I když je Královna, není Královnou spravedlnosti naléhající na potrestání provinilců, ale je Královnou milosrdenství a stará se jen o milost a odpuštění pro hříšníky. Proto chce Církev, abychom ji výslovně titulovali jako Královnu milosrdenství. Žalmista zpívá: „*Bůh promluvil jednou a dvojitě věc jsem slyšel: Bohu patří moc, i milosrdenství je, Panovníku, tvoje.*“ (Ž 62,12-13) Proslulý kancléř pařížské univerzity Gerson⁽⁹⁾ uvažuje o těchto slovech a říká: „Království Boží spočívá ve spravedlnosti a v milosrdenství. Pán tuto říši rozdělil. Království spravedlnosti si vyhradil pro sebe, zatímco království milosrdenství postoupil Marii a stanovil, že všechno slitování prokazované lidstvu z nebe má procházet Mariinými rukama a má se rozdávat podle jejího uznání.“ Totéž říká jeden spisovatel⁽¹⁰⁾ v předmluvě ke „katolickým“ listům. Říká, že když svatá Panna počala ve svém lůně Boží Slovo a porodila je, dostala polovinu království a stala se Královnou milosrdenství, zatímco Ježíš Kristus zůstal Králem spravedlnosti.

Věčný Otec ustanovil Ježíše Krista Králem spravedlnosti, a proto ho učinil Soudcem celého světa. Z toho důvodu prorok zpíval: „*Dej, Bože, králi svou spravedlnost a své právo královu synu.*“ (Ž 72,1) Učený vykladatel⁽¹¹⁾ praví k těmto slovům: „Pane, svému Synovi dal jsi spravedlnost, poněvadž milosrdenství své jsi dal Králově Matce.“ Svatý Bonaventura⁽¹²⁾ vhodně pozměňuje uvedená Davidova slova takto: „Pane, svému Synu jsi dal spravedlnost, poněvadž jsi své milosrdenství dal jeho Matce.“ Stejně mluví pražský arcibiskup Arnošt⁽¹³⁾, že Věčný Otec dal Synovi úkol soudit a trestat, Matku pak pověřil, aby soucitně pomáhala nešťastným. „Právě proto předpověděl prorok David, že Bůh sám takřka pomazal Marii za Královnu milosrdenství *olejem radosti* (Ž 45,8), abychom se my, Adamovi synové, všichni rozveselili při pomýšlení,

že máme v nebi tuto velikou Královnu, plnou oleje milosrdenství a lásky k nám,“ jak praví Konrád Saský⁽¹⁴⁾.

V tom smyslu vztahuje sv. Albert Veliký⁽¹⁵⁾ velmi přílehlavě na Marii událost ze života královny Ester, která byla odevdávána předobrazem naší Královny Marie. V knize Ester (Est 3) čteme, že za panování Achašveróše vyšel v jeho království rozkaz nařizující pobití všech Židů. Jejich život tehdy svěřil Mordokaj, jeden z odsouzených, Ester, aby u krále zakročila pro odvolání rozsudku. Zpočátku se Ester zdráhala podniknout tuto přímluvu, protože se bála, že by Achašveróše ještě víc rozhněvala. Mordokaj ji za to pokáral a domlouval jí, ať nemyslí jen na své blaho, když ji Hospodin povolal na trůn pro záchranu všech Židů. Co řekl Mordokaj královně Ester, to můžeme říci i my, ubozí hříšníci, své Královně Marii, kdyby se zdráhala vyprosít nám u Boha odpuštění trestu, který si právem zasluhujeme: Nedomnívej se, Paní, že tě Bůh povýšil za Královnu světa jen pro tvé blaho, neboť to učinil, aby ses mohla ve své vznešenosti více ujímat také nás ubohých a lépe nám pomáhat.

Když Achašveroš spatřil před sebou Ester, zeptal se laskavě, co si přeje: „*Co si přeješ, aby se stalo?*“ (Est 7,2) Královna odpověděla: „*Jestliže jsem nalezla milost před očima tvýma, ó králi, a libo-li tobě, daruj mi život můj – za ten prosím – a můj národ – o ten žádám.*“ (Est 7,3) A on ji vyslyšel a hned nařídil odvolání rozkazu.

Jestliže daroval Achašveroš Židům život z lásky k Ester, jak by Bůh mohl nevyslyšet Marii, kterou nesmírně miluje, když ho prosí za ubohé hříšníky, kteří se jí svěřují do ochrany, a když mu říká: *Jestliže jsem nalezla milost před tvými očima, ó Králi!* Matka Boží však dobře ví, že je požehnaná, blahoslavená, jediná ze všech lidí schopná nalézt člověku ztracenou milost. Dobře ví, že je svým Pánem milována, že je milována víc než všichni svatí a andělé dohromady. „*Daruj mi můj národ, o ten žádám.*“ Miluješ-li mne skutečně, říká mu, daruj mi, Pane, tyto hříšníky, za které prosím. Je možné, aby ji Bůh nevyslyšel? Kdo by neznal moc, kterou mají u Boha Mariiny prosby? „*Její ústa promlouvají moudře, na jazyku mívá vlídné naučení.*“ (Př 31,26) Každá její prosba je jako zákon vydaný Hospodinem, aby

se zacházelo milosrdně se všemi těmi, za něž Maria oroduje.

Sv. Bernard⁽¹⁶⁾ si klade otázku, proč Církev nazývá Marii Královnou milosrdenství, a odpovídá: „Poněvadž Maria otvírá propast Božího milosrdenství tomu, komu chce, kdy chce a jak chce, takže žádný sebebezbožnější hříšník nezahyne, když mu věnuje Nejsvětější mezi svatými ochranu a přímluvu.“

Musíme se obávat, že Maria s rozhořčením odmítne přímluvu za hříšníka příliš obtíženého hříchy? Nebo nás snad může děsit velebnost a svatost této vznešené Královny? „Nikoli,“ volá sv. Řehoř VII.⁽¹⁷⁾ „čím je vznešenější a zářivější, tím je laskavější a soucitnější k hříšníkům, kteří se chtějí polepšit a svěřují se jí do ochrany.“ Králové a královny vzbuzují svou velebností strach, takže se poddaní k nim bojí přiblížit. „Čeho by se však báli ubožáci,“ říká sv. Bernard⁽¹⁸⁾, „jdou-li k této Královně milosrdenství? Vždyť s těmi, kdo ji navštěvují, nejedná tvrdě a nevlídně, ale je k nim plná dobroty a lásky, neboť jim nabízí mléko a vlnu: mléko milosrdenství, aby v nás probudila důvěru, a vlnu ochrany, aby nás ochránila před blesky Boží spravedlnosti.“

Suetonius⁽¹⁹⁾ vypravuje o císaři Titovi, že nedovedl nikomu odepřít žádnou milost, dokonce nejednou slíboval víc, než mohl splnit. Když mu to vytýkali, odpovídal, že panovník nemá propustit s prázdnou nikoho z těch, jimž povolil slyšení. Titus tak jen mluvil, ve skutečnosti však často buď lhal, nebo daný slib nesplnil. Naše Královna však nemůže lhat a svým ctitelům může vymoci vše, co chce. Navíc má k tomu tak laskavé a slitovné srdce, že nemůže propustit s prázdnou žádného prosebníka. „Je tak dobrotivá, že od ní nikdo neodejde neuspokojený,“ říká Ludvík Blosius⁽²⁰⁾. – „Jak bys mohla, Maria,“ volá sv. Bernard⁽²¹⁾, „odpírat pomoc ubohým, když jsi Královnou milosrdenství?“ – „Tys Královnou milosrdenství a já jsem hříšník ze všech nejbídnější. Když jsem tedy první mezi tvými poddanými, musíš mít o mne větší péči než o všechny ostatní. Slituj se tedy nad námi, Královno milosrdenství, a pamatuj na naši spásu!“

„A nenamítej, přesvatá Panno,“ modlím se s Jiřím Nikomedským⁽²²⁾, „nenamítej nám, že nám nemůžeš pomoci pro

► množství našich hříchů, neboť máš tak velikou moc a dobrotu, že ani největší počet hříchů je nepřeváží. Máš nepřekonatelnou sílu, aby tvou dobrotu nezdolala spousta hříchů. Nic neodolá tvé moci. Tvou slávou totiž pokládá Stvořitel za svou vlastní. A Syn plní s radostí tvé prosby, jako by splácel svůj dluh k tobě.“ Světec tím chce říci, že třebaže je Maria nekonečně zavázána vděčností Synovi za to, že ji vyvolil za svou Matku, přece nelze popřít, že i Syn je mnoho zavázán této Matce za to, že mu dala lidskou přirozenost. Proto Ježíš, aby splatil svůj dluh k Marii, ctí ji nyní ve své slávě zvláště tím, že vždycky vyslyší všechny její prosby.

Jak velmi tedy musíme důvěřovat v tuto Královnu, víme-li, jakou má moc u Boha a jak je přebohatá milosrdenstvím, takže na zemi není člověka, který by neměl účast na Mariině slitování a přízni! Blahoslavená Panna to sama zjevila sv. Brigitě⁽²³⁾: „Jsem Královna nebe a Matka milosrdenství,“ řekla jí, „jsem Radost spravedlivých a Brána hříšníkům k Bohu. Na zemi není hříšník tak zlořečený, že by byl zbaven mého milosrdenství, neboť každý, i když na mou přímluvu nedostane nic jiného, obdrží aspoň milost, že je méně pokoušen od zlých duchů. Nikdo – s výjimkou toho, který zlořečen skutečně je, což platí o konečném a neodvolatelném zlořečení vneseném nad zavrženými – nikdo není od Boha tak zapuzen, že by se k němu nemohl vrátit a nebyl od něho přijat na milost, jestliže mne vyzývá o pomoc. Všichni mne nazývají Matkou milosrdenství a opravdu, Boží milosrdenství k lidem mne učinilo tak milosrdnou. Protože jsem tak milosrdná a tak moc toužím pomoci hříšníkům, bude nešťastný, po smrti na věky nešťastný člověk, který se na mě za pozemského života mohl obracet, ale nedělal to, a proto propadl zavržení.“

Hledejme tedy útočiště, vždycky hledejme útočiště u nohou této nejsladší Královny, chceme-li se jistě spasit! A pokud nás děsí a ohromuje pohled na naše hříchy, vzpomeňme si, že se Maria stala Královnou milosrdenství proto, aby spasila svou ochranou největší a nejzoufalejší hříšníky, když k ní volají o pomoc. Ti budou její korunou v nebesích podle slov jejího božského Snoubence: „*Sestup, nevěsto, z Libanonu, sestup z Libanonu, sejdi; opusť vrcholek, ... kde mají brlohy lvíce, pohoří, kde jsou panterí!*“ (Pís 4,8) Co znamenají tato

doupata dravců a nestvůr, ne-li srdce ubohých hříšníků? Jejich duše jsou změněny v brlohy hříchů, nejodpornějších to nestvůr. „Právě tito ubozí hříšníci,“ vykládá opat Rupert,⁽²⁴⁾ „tebou zachránění, vznešená Královno Maria, budou tvou korunou v nebi. Jejich spása bude tvou korunou, korunou důstojnou a vhodnou pro Královnu milosrdenství.“

Příklad

V životopisu sestry Kateřiny od sv. Augustina (naroz. v Bayeux, † 1688 v Kanadě) se vypráví, že blízko jejího kláštera žila žena jménem Marie, která od mládí, utraceného v hříších, byla až do pozdního věku zatvrzele oddána nepravostem. Obyvatelé místa ji od sebe vyhnali. Proto se uchýlila do vzdálené jeskyně, kde ode všech opuštěná, znetvořená hnilobou a bez zaopatření po čase skonala. Jako nemá tvář byla zakopána do neposvěcené země. Ani sestra Kateřina, která se vždycky modlila k Bohu za duše zemřelých, nepamatovala v modlitbách na nešťastnou stařenou, když se dověděla o její smrti. Myslíla o ní jako všichni ostatní, že je zavržena.

Po čtyřech letech se jí však zjevila neznámá duše z očiště a řekla jí: „Sestro Kateřino, jak jsem nešťastná! Ty prosíš Boha za duše všech zemřelých a jenom s mou duší nemáš slitování.“ – „Kdo jsi?“ zeptala se služebnice Boží. – „Jsem ta nešťastná Marie, která zemřela v jeskyni.“ – „A copak jsi spasena?“ divila se sestra Kateřina. – „Ano, jsem spasena – milosrdenstvím Panny Marie.“ – „Ale jak se to stalo?“ – „Když jsem si chvíli před smrtí uvědomila,“ řekla duše, „jak jsem hříšná a jak jsem ode všech opuštěná, obrátila jsem se k Matce Boží a modlíla se: ‚Paní, ty jsi útočištěm opuštěných. Hleď, já jsem nyní ode všech opuštěna. Ty jsi má jediná naděje, jenom ty mi můžeš pomoci! Slituj se nade mnou!‘ A Svatá Panna mi vyprosila milost lítosti. Nato jsem skonala a byla zachráněna. Moje Královna mi pak ještě vyprosila milost, aby se zkrátil můj očistec. Trpěla jsem prudší bolesti a nahradila tak mnoho očistcových roků. Nyní potřebuji jen několik mší svatých, abych byla vysvobozena. Prosím tě, dej je za mne sloužit. Slibuji ti, že se pak budu za tebe stále přimlouvat u Boha a u Panny Marie.“

Sestra Kateřina hned dala sloužit mše svaté. Za několik dní se jí opět ona duše

zjevila, ale zářivější než slunce, a pravila: „Děkuji ti, Kateřino, už jdu do nebe velebit milosrdenství Boží a přimlouvat se za tebe.“

Z knihy Sv. Alfons Maria de Liguori: Vznešenosti Panny Marie, I. díl. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2009

Poznámky:

- (1) Pseudo-Athanasius. Sermo in Annunt. Deiparae, n. 13. PG 28, 935. 938. Mezi spisy sv. Atanáše.
- (2) Sermo de nativitate B. M. V., cap. 3. Opera IV., Venetiis 1745.
- (3) Arnoldus Carnotensis, abbas Bonaevallensis: Libellus de laudibus B. M. V. PL 189, 1729.
- (4) Rupertus, opat v Deutz, in Cantica, l. 3. PL 168, 891.
- (5) Sermo de Nativitate B. M. V., c. 6. Opera IV., Venetiis 1745.
- (6) Guericus, abbas Igniacensis, in Assumptione B. M. V., s. 3, n. 3. PL 185, 195.
- (7) Mariale, q. 162. Opera XX, 114. Lugduni 1651.
- (8) Seneca, Medea, act. 2, sc. 2, vers. 222-225.
- (9) Collectorium super Magnificat, tract. 4. Opera IV., col. 286. Antverpiae 1706.
- (10) Tento komentář býval připisován sv. Tomáši Akvinskému. Sixtus Sienský jej připisuje Tomáši Anglickému OP († 1305).
- (11) Gabr. Biel, Sacri Canonis Missae lucidissima expositio, l. 80. Brixiae 1576, p. 799.
- (12) Psalterium B. M. V., Psalmus 71. Mezi spisy sv. Bonaventury.
- (13) Mariale, cap. 122.
- (14) Speculum B. M. V., lect. 7. Dílo dříve bývalo všeobecně připisováno sv. Bonaventurovi.
- (15) Biblia Mariana, Liber Esther, n. 5, 6.
- (16) In Antiphonam Salve Regina, s. 1, n. 3. PL 184, 1063. Původcem není sv. Bernard, ale nějaký benediktinský mnich.
- (17) Registrum, Epistola 47 ad comitissam Mathildem. PL 148, 328.
- (18) Sermo de duodecim praerog. B. V. M. PL 133, 430.
- (19) Duodecim Caesares, Titus, n. VIII.
- (20) Consolatio pusillanimum, cap. 35, n. 3.
- (21) Meditatio in Salve Regina, n. 1. PL 184, 1077.
- (22) In SS. Deiparae ingressum in templum. PG 100, 1439. Omylem bývá tento Jiří Nikomedský jmenován jako Řehoř.
- (23) Revelationes, l. 6, c. 10; l. 2, c. 23.
- (24) Rupert, opat benediktinského kláštera v Deutz († 1135). Rupert, in Cantica, l. 3. PL 168, 890. 891.

Matko Maria, vezmi mě za ruku

P. Stefan Reuffurth se dostal v říjnu 1987 s jedním kamarádem ze školy a s jeho rodiči poprvé do Medžugorje. Byl protestant a o mariánských zjeveních toho mnoho nevěděl. Dnes je P. Stefan farářem a děkanem ve Vídni. O svém zvláštním duchovním vývoji vypráví v následujícím svědectví.

Chtěl bych začít krátkým příběhem: Před několika lety jsem slyšel, že v jedné malé vesnici v Abruzzách v Itálii měl jeden syn s rodiči velikou roztržku. Syn si potom zabalil své věci a utekl z domova. Jednoho dne si všiml nějaký návštěvník této vesnice, že u jednoho domu byly dveře otevřeny. To by vlastně nebylo ještě nic tak zvláštního – ale dveře byly otevřeny ve dne v noci, v létě v zimě – alespoň pootevřeny. Cizinec se podíval a ptal se obyvatel, proč je tomu tak. Potom uslyšel následující příhodu: Matka se rozhodla nikdy dveře nezavírat, protože řekla: „Když se náš syn vrátí, pak bych byla ráda, aby našel naše dveře vždycky otevřené.“

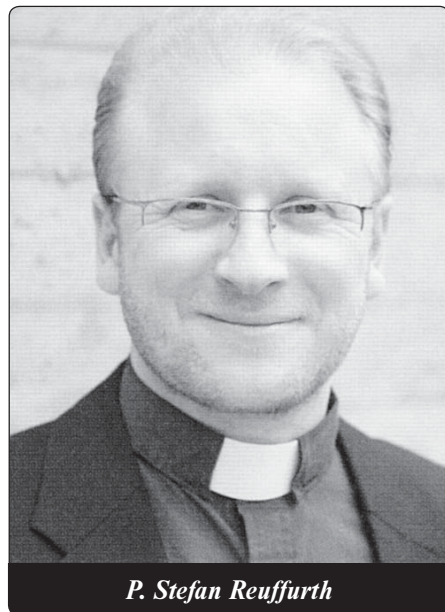
Poznal jsem, že Maria je taková Matka, která mi nechala dveře otevřené. Chtěl bych vám krátce povyprávět, jak ten příběh začal. Byl jsem původně pokřtěn u evangeliků, pocházím z Německa a vyrůstal jsem v rodině, která byla poměrně zámožná, ale ne věřící. Moji rodiče se, žel, nechali rozvést. Potom jsem přišel do katolického internátu, ale tam to bylo přísnější, nebylo mi to po chuti. Zde jsem se poprvé zúčastnil mše svaté a také jsem zde poznal základy křesťanství, i když jsem se tomu bránil. Když jsem pak přišel do jiného internátu, který byl velmi dobrý, ale ne výslovně křesťanský zaměřený, přestal jsem se úplně modlit a prakticky jsem žil jako mnozí další, bez Boha. Ale jednoho dne se stalo něco, co vlastně nebylo vůbec nic vzrušujícího. Pocítil jsem ve svém srdci velkou prázdnotu a hluboký smutek. To, co jsem si představoval o své budoucnosti a co si představovali moji přátelé, totiž úspěšně ukončit školu, najít dobré zaměstnání a vydělávat mnoho peněz, založit rodinu, to bylo najednou pro mě něco, čím jsem si řekl: „Proč?“ Mým problémem bylo, že jsem cítil, že můj život nemá žádný smysl. Stále jsem byl naplněn hlubokým smutkem, který jsem neustále

nosil s sebou. Prakticky jsem od toho utíkal a nevěděl jsem, jestli existují nějaké dveře, kterými je možné se vrátit.

Jednoho dne mi vyprávěl můj přítel, že se zúčastnil pouti. Jeho rodiče jezdili každý rok do Medžugorje a jezdí ještě i dnes. Nebyl vlastně vůbec nadšen a říkal: „Ó já, už zase!“ Pak jsem se ho zeptal: „Co je to vlastně, to Medžugorje?“ A on mi odpověděl: „To je místo, kde se zjevuje Maria.“ Tu jsem se zpočátku smál a řekl: „Vážně si to myslíš?“ No, tenkrát mě nepřesvědčil. Ale nějak jsem se cítil být silně přitahován. V každém případě ze směsi zvědavosti, a protože jsem neměl nic jiného na práci, jsem se toho přítele zeptal, zda bych mohl do Medžugorje cestovat s nimi. Byl velmi nadšen, protože konečně měl někoho, s kým by si mohl také povykládat. Zeptal se svých rodičů, jestli by mě vzali, a ti řekli hned „ano“. To bylo v říjnu 1987.

Tenkrát jsme letěli z Frankfurtu do Záhrěbu a potom autem do Medžugorje v pořádném lijáku. Když jsme pak přišli do penzionu a viděl jsem ten déšť, pomyslel jsem si: Tak teď ten večer v pohodě přečkáme – ale to jsem se podstatně zmýlil! Otec mého přítele mi ihned vtiskl do ruky růženec, řekl, že si mám přinést deštník a pláštěnku, a šplhali jsme nahoru na Křiževac. Nepovažoval jsem to za legraci. Každopádně, když jsme byli na cestě na Křiževac, uviděl jsem vystupovat starou ženu, úplně shrbenou do pravého úhlu. Měla v ruce růženec a šla bosky. A s modlitbou na rtech šla cestou nahoru. Napadlo mě: Proč to dělá? Když jsme pak zase sešli z hory dolů, převlékli jsme si suché šaty a já jsem si pomyslel: Teď se konečně příjemně najíme a půjdeme spát. Ale, jak ví všichni znalci Medžugorje: tehdy začal večerní program! Ještě dva růžence a jedna mše!

Když na to zpětně myslím, co jsem tenkrát cítil, pak to byla směs zmatku, pokoje a současně otázka: Co mám teď dělat? Co mě velmi dojalo, byla společ-

P. Stefan Reuffurth

ná modlitba tak velkého množství lidí. Byl to zážitek církve: lidé z celého světa – staří i mladí, vzdělaní i nezdělaní, bohatí i chudí, a všichni se společně modlili. To, co na mě udělalo velký dojem, byl pokoj a radost na tvářích těch, kteří odcházeli od zpovědi. A ještě něco zvláštního: Když jsem při mši viděl velkou Hostii, věřil jsem, že to je sám Ježíš. Nedělal mi žádné potíže to přijmout. Každopádně se toto všechno během těchto dnů, které jsme v Medžugorje strávili, skutečně prohloubilo a upevnilo.

Když přišel den odjezdu, setkali jsme se s několika jinými lidmi v místnosti P. Slavka, který nám přednášel o událostech v Medžugorje. Když přednáška skončila, něco mi vtiskl do ruky. Byl to dětský modrý plastický růženec! Strašně, pomyslel jsem si, ale o vkusu je možné, jak víme, diskutovat. Když potom P. Slavko řekl: „Opatruj ho dobře, ten požehнала Panna Maria při jednom svém zjevení,“ tu jsem ho hned pevně uchopil!

Když jsme potom zase byli doma v Německu, tajně jsem se na tomto růženci modlil. Stáhl jsem se do ústraní, aby mě nikdo neviděl. Jinak se mi v Medžugorje nic mimořádného nepříhodilo. Byla to jednoduše zkušenost lásky Boží, míru, lásky a blízkosti Matky Boží, Panny Marie, Svátosti (kterou jsem sám nepřijal, ale viděl jsem přijímat jiné) a růžence.

A ten růženec jsem se dále modlil, pokud jsem to jako protestant mohl chápat, totiž aniž bych uvažoval o tajemstvích, která jsem skutečně neznal. A víte co?

► Zkušenost z Medžugorje se skutečně modlitbou růžence udržela. Vždycky, když jsem se modlil růženec, pocítil jsem onen pokoj. Smutek, který jsem předtím cítil, jako by odváł vítr. A už jsem se opravdu ptal: Mohlo by být křesťanství, katolická církev mým domovem? Je to pravda, že mě Bůh miluje, že Maria je moje Matka, která mi drží dveře otevřené do otcovského domu? A cítil jsem: Ano, je to tak.

Jednoho dne po růženci uzrálo rozhodnutí, že se stanu katolíkem. Chtěl jsem jít také ke zpovědi, svoji vinu složit u Ježíše, zakusit pokoj, který přichází z odpuštění, jež dává Bůh. Chtěl jsem přijmout Ježíše v Eucharistii. A chtěl jsem patřit k té církvi, která všechny lidi sjednocuje jako do jedné rodiny. Je lhotečné, odkud pocházejí a jak vypadají. Šel jsem tedy za svým přítelem a ptal jsem se ho: „Řekni mi, co se musí udělat, když se člověk chce stát katolíkem?“ A on řekl: „Nemám potuchy, ale někdy se zeptám svého otce.“ Bohu díky, ten se v tom vyznal! Našel kněze, který mě po dobu jednoho roku připravoval na přijetí do církve a na biřmování. Tento kněz-jezuíta mi navrhl: „Stefane, než se staneš katolíkem a přijmeš biřmování, vezmu tě s sebou na exercicie do Švýcarska.“ Tam dával každý rok ve Svatém týdnu ignaciánské exercicie. Tyto exercicie ve mně skutečně prohloubily to, co jsem v Medžugorje zakusil a v průběhu roku přípravy se naučil, a velmi mi pomohly. Během těchto exercicií jsem poprvé skutečně poznal Boha. Byl jsem pak na Svatočudské ponděli 1989 přijat do katolické církve a biřmován.

Moji rodiče tím vůbec nebyli nadšeni, jak si snad můžete představit. Každopádně jsem potom začal pracovat. Mým problémem bylo tenkrát, že v katolické farnosti, ve které jsem bydlel, jsem nikoho neznal, ani faráře, ani nikoho jiného. Chodil jsem sice na mši a také ke zpovědi, ale jinak jsem nenašel žádné napojení. A pak zasáhl Bůh a poslal mě díky mému otci do Salcburku v Rakousku. Otec mi tenkrát řekl: „Zaplatím ti všechno, ale musíš si to sám zorganizovat: bydlení atd....“

Vykonal jsem tenkrát pouť do Maria Plain a na tomto pěkném poutním místě jsem se modlil: „Maria, musíš mi pomoci. Potřebuji byt.“ Za 10 dnů jsem měl svůj byt, uprostřed Starého Města v Salcburku – něco, co je skoro nemožné. Každopádně to Maria zařídila velmi chytře:

Bydlel jsem totiž přímo vedle františkánského kostela. A jak Salcburčané asi vědí, je tam také každé úterý večer program jako v Medžugorje. Chodil jsem tam tedy každé úterý večer a četl jsem měsíční poselství. Začal jsem chodit každý den na mši svatou. Růženec jsem se také dále modlil. Už záhy jsem poznal velmi milé katolické přátele, kteří mě vzali do svého kruhu. Měli jsme rovněž modlitební skupinu. V této skupině byla jedna mladá žena, se kterou jsem si zvláště dobře rozuměl. Byli jsme potom nějakou dobu spolu – ovšem katolicky! Bylo to perfektní, a myslel jsem si: Už je to tady. Mám dobré povolání, mám přítelkyni, jsem v jednom z nejkrásnějších měst na světě. Přesto mi něco nedopřávalo klid. Při pobožnosti jsem cítil, že Ježíš mě chce mít pro sebe cele. Nejdříve jsem se proti tomu trochu bránil. Ale pak jsem zase znovu s už zmíněným jezuitským knězem vykonal exercicie ve Švýcarsku a cítil jsem, že by Maria chtěla, abych se stal knězem. Řekl jsem: To je nemožné. Můj otec tomu nikdy neporozumí, musel bych se vzdát své přítelkyně a všeho. Ale ve svém srdci jsem nenašel klid! Pocit, že jsem povolán ke kněžství, byl stále silnější. Stal jsem se pak lektorem a mimořádným pomocníkem při svatém přijímání v salcburském dómě. Začal jsem ministrovat, protože jsem si myslel: Vyzkouším si, na kterou stranu oltáře patřím. Byl jsem tenkrát skoro zoufalý a cítil jsem se být zahrán do kouta. Cítil jsem, že bych skutečně mohl mít povolání ke kněžství. A současně jsem neviděl žádnou možnost následovat toto povolání.

Když jsem se jednou modlil dosti sklíčený v klášterním kostele sv. Petra v Salcburku, díval jsem se na strop. Tam je zobrazena jedna příhoda ze života sv. Petra. Učedníci jsou na jezeře. Ježíš přechází vlnami bičované jezero k nim. Učedníci měli strach, stejně jako teď já. A Petr, který byl vždy mnohomluvný, tak jako já, také hned řekl: „Pane, když jsi to ty, udělej, abych k tobě přišel po vodě!“ To bylo v tom momentě slovo pro mne. Jestliže to byl Ježíš, kdo mě volal, pak mohu přijít po vodě, myslel jsem si. Řekl jsem to své přítelkyni, ona začala plakat a řekla: „Toho jsem se už dávno bála.“ To ale ještě nebylo to nejhorší. Horší byla pro mě otázka, jak to řeknu svému otci? Po del-

ší úvaze jsem se posadil a napsal dopis. Svěřil jsem ten dopis Gospě a hodil jej do poštovní schránky. O dva dny později přišel telefonát. Jak jsem očekával, bylo pro moji rodinu nemožné, aby to rozhodnutí přijala.

Protože jsem se nemohl rozhodnout, jestli se mám stát diecézním nebo řádovým knězem, vstoupil jsem do jednoho společenství světských kněží, které jsem poznal krátce předtím. Toto společenství, Oratorium sv. Filipa Neriho ve Vídni, mě přijalo a já jsem se cítil po tři roky dobře a na správném místě. Začal jsem ve Vídni studium teologie a připravoval jsem se na kněžství. Na konci těch tří let mě stále znovu napadala myšlenka, zda bych přece neměl povolání k řeholnímu kněžství. Uprostřed přemýšlení mě povolal německý Bundeswehr „do služby v khaki“. Položil jsem si otázku: Co znamená moje povolání do armády? Co tím chce Bůh říci? Snad vůbec nechce, abych se stal knězem?

Po svém propuštění z armády jsem znovu vykonal duchovní cvičení, tentokrát v Lorettu v Burgenlandu, mariánském poutním místě.

P. Thomas Kleinschmidt OMV, z Kongregace oblátů Panny Marie, byl mým exercitátorem. Během pobytu v Lorettu jsem cítil velmi silně povolání k řádovému kněžství. Informoval jsem se o oblátech a mohl jsem se s jejich charismatem ztotožnit. Tak jsem se rozhodl vstoupit do Loretta. Po dvouletém postulátu, během něhož jsem pokračoval ve studiu, následoval noviciát v Bostonu (USA) a časné sliby. V průběhu svého studia jsem mimo jiné pečoval o nemocné a zajatce. Když jsem se vrátil zpátky do Loretta v Rakousku, začal jsem sám dávat exercicie a spolupracovat ve farnosti. V srpnu 1999 jsem složil věčné sliby a přijal jáhenské svěcení. Už o čtyři měsíce později jsem byl vysvěcen kardinálem Christophem Schönbornem v bazilice Maria Loretto na kněze.

Až dodnes stále pociťuji, že mi Maria otevírá dveře. Ve výškách a hloubkách života se cítím ukryt pod jejím pláštěm a jsem šťasten, že jsem našel své kněžské povolání. Doufám, že s pomocí a na přimluvu Marie jednou překročím práh nebeského otcovského domu.

*Z Oase des Friedens 7/2014
přeložil -mp-*

Chci najít Ježíše (1)

Hřích rodí bolest, nemoc, utrpení, smrt. Ula zemřela, kdo to zavinil? Kdo zhrěšil? Já? Markéta? Kdo?! ... V lednu 2013 mě srdce potě, co byla zničena zed' oddělující mě od Pána, zatoužilo Mu být blíž.

Vranních hodinách 21. ledna jsem vykonal svou životní zpo- věď. Konečně jsem se cítil být Bohu tak blízko... V modlitbě jsem mu odevzdal sám sebe a všechno, co mi da- roval v mém životě: rodinu, blízké, city, věci... Kněz mi tehdy řekl, že musím dá- vat pozor, poněvadž satan bude bojovat. Téhož dne večer dostala Ula tak vysokou horečku, že se celá třásla. S ženou jsme se společně u ní modlili – horečka přestala, ale Ulu jsme odvezli na pohotovost. Léka- ři ji poslali do nemocnice, ráno diagnos- tikovali – leukémií!!!

Nebál jsem se... Paní doktorce, která pravděpodobnost choroby potvrdila, jsem ukázal kříž a řekl: „My máme Ochránce, námi nic nehne.“ Ale kdesi uvnitř se lily myšlenky: „Co se to děje? Jak je to mož- né? Určitě se naši doktoři spletli! Počká- me na punkci. To vyšetření všechno objas- ní. Vzdám Bohu náležitou chválu a bude to v pořádku. Ulka se vrátí domů!“

Vyšetření potvrdilo původní diagnózu – akutní lymfatická leukémie. „Co se to vlastně děje? Co jsem udělal? Proč jsem mu odevzdal dcerku? To má být cena za to, být blízko Bohu? Bolest... Kde jsi, můj Ježíši? Děje se mi křivda, zachraň mě, zachraň moji dcerku! To kvůli tomu jsi mě obdaroval tímto darem, abys mi ho teď vzal? To proto jsi mi dal srdce plné lás- ky k mým dětem, abych teď trpěl? Abych pochyboval? Panno Maria, Matko moje, zachraň ji!“ křičel jsem.

Ule klesla horečka hned, jak ji přivez- li do nemocnice. Jako vždy se na všechny usmívala... Modlili jsme se. Kaple, nemoc- niční pokoj, dům, růženec v ruku. Bůh je! On nás neopustí, ale jak ho prosit? Ma- tičko, Matko Boží, tvůj Syn nám Tě zane- chal! Když Tě budeme prosit o pomoc, to Ty všechno vyprosíš. Jiná možnost není.

Poslali jsme všem známým zprávu s prosbou o modlitbu za Ulu; oni ji zase poslali svým přátelům. Mládež z gymná- zii, lyceí, z hnutí Oáza, všichni předáva- li zvěst, aby se modlili za Ulu. Dokonce i lidé, kteří to nikdy nedělali, se začali

modlit růženec. Já sám jsem neznal jeho tajemství, růženec jsem se modlil jen pří- ležitostně. Teď jsem nemusel mít žádnou knížičku ani nápovědu. Modlil jsem se. Nikdy jsem to nedělal tak otevřeně, ale bylo mi s tím dobře. Modlil jsem se rů- ženec se švagrem, s tchyní, s jinými lid- mi, ale nejdůležitější bylo, že jsem se jej

Konečně jsem se cítil být Bohu tak blízko... V modlitbě jsem Mu ode- vzdal sám sebe a všechno, co mi da- roval v mém životě: rodinu, blízké, city, věci... Kněz mi tehdy řekl, že musím dávat pozor, poněvadž satan bude bojovat...

modlil se ženou a s dcerkami – nikdy před- tím jsme se tak nemodlili. Ovšem, chodili jsme společně na mše, ráno jsme se spolu modlili před jídlem (Ula nás to naučila), ale růženec? V té době jsem býval den- ně na mši svaté. V modlitbě jsem pořád naslouchal Hlasu, který mi měl povědět: „Je to v pořádku.“ Ale neslyšel jsem jej.

Jednou jsme odváželi Ulu do nemoc- nice po krátkém pobytu doma. Doprovo- dil jsem dcerku na „příjem“ a sám jsem

Ula (vpravo) se sestrou

se vrátil do auta pro tašky. Neděle, nikde nikdo. Vyndal jsem věci ze zavazadlové- ho prostoru, obrátím se a přede mnou sto- jí žena a ptá se, jestli mi může nějak po- moci. Poděkoval jsem jí a řekl, že ne, že to zvládnu sám. „Vy jste sem někoho pře- vezl?“ ptá se. „Ano, dcerku... Má leuké- mii.“ – „Tak já se za ni pomodlím. Jak se jmenuje?“ – „Uršula,“ říkám. Byl jsem tak dojat, že jsem jí ani nepoděkoval, a když jsem zvedl hlavu, už tam prostě nebyla. A já dál naslouchám!

Ula sepsala svědectví, které mi nechtě- la ukázat. „Napišu jiné, to si přečteš. Toto je první, není moc dobré,“ vysvětlovala. Ale jednoho dne jsem bral z nemocnice věci a padl mi do rukou její poznámkový sešit, tak jsem si to tedy přečetl. Po- tom jsem připravil filmovou prezentaci a umístil ji na YouTube. Pořád jsem naslouchal... Přicházely k nám informace o modlitbách za Ulu. Modlili se kněží, řeholní sestry a světské osoby z celého Polska, ze zahraničí, z misii. Až jsem se divil, odkud se bere tolik modliteb. Na ulici vidíme tak málo lidí, kteří se na nás usmívají, kolem nás jsou deprese, zmatek, úsilí a starosti jen o přizemnost, a tady taková odezva, tolik modlitby a ubezpe- čování o ní... Byli jsme uchvázeni. Myslel jsem si: „Bůh je, protože dává mi- lost k modlitbám za Ulu, protože ji chce uzdravit. Tak to už asi bude v pořádku?! Teď jenom přestat nemoc, nenechat se odradit, doufat, chválit, velebit, oslavo- vat.“ Naslouchal jsem – pořád ticho...

Tou dobou se nemoc vrací. Modlíme se, hledáme dárce. Bůh je – znovu ode- zva od mnoha lidí. Potom další návrat, lékaři ukončují léčbu... Bůh je – neslyším ho, ale je. Naslouchám v tichosti – nic... Ale On je, vím to. Vracíme se z nemoc- nice s úsměvem, poněvadž se nevracíme domů umírat. Ula mi říká, abych se netrá- pil, vždyť přece Ježíš je s námi. Pověděl jí v Sokółce (kde se stal v roce 2008 eu- charistický zázrak), že ještě trochu mu- sí vytrpět, ale už to nebude trvat dlouho. „Nemůže nám ji vzít, nedovolí jí umřít, důvěřujeme Mu. Tolik lidí se za ni mod- lí... Nezklam nás, nezpůsobí zklamání tolika věřícím, nedá šanci zlu, které nás zabíjí,“ myslel jsem si. „Ula je na tom moc zle, umírá, na co čekáš, můj Ježí- ši?“ ptal jsem se...

Ticho, žádná odpověď. ▶

► Otvírám oči: Vidím lůžko, u něj Markétku a Mađu, které drží Uršulku za ruce. Já nemohu, tak ji hladím po tváři a po hlavě, tvář mi zalévají slzy... „Nedám Ti ji, chci, aby tu byla se mnou, nemůžeš mi ji vzít. Bože můj, kde jsi? Teď přijď, zachraň mou Ulu, ona trpí!“ volal jsem.

V místnosti jsou s námi čtyři kněží. Kolem hodně lidí, rodina, lékař a ošetřovatelky z hospice – všichni se modlí. A moje modlitba: „Chceš-li, tak přijď, můj Bože, a ukonči to trápení mé Uly, odevzdávám Ti ji, protože jen Ty jsi jejím skutečným a jediným Otcem. Já jsem jenom tvým stínem a už nemohu udělat nic kromě toho, že Ti ji mohu odevzdat.“ – „Ulo, neboj se, žabičko moje, Ježíš tě miluje, s Ním ti bude líp než kdekoli jinde, než s kýmoli na světě. Podej Mu ruku a běž!“ – poslední slova... „Bože, přijď a zbav ji té nemoci, přivíň ji k sobě, ať cítí tvou otcovskou lásku...“

Otec Jiří z hospice se modlí litanie ke všem svatým. Ula oddychuje, ale čím dál slaběji. Při posledních slovech litanie přestává dýchat, odchází... Naslouchám v tichosti – nic, zase nic... Pokoj, podivný pokoj. Probíhají myšlenky: „Tak miluji svou dcerušku, a teď... úleva? Pokoj? ... Třeba Ula najednou vstane? Ano, jistě ji Bůh vzkřísí – odtud je ten pokoj.“ Modlím se.

Pán Bůh nám dává tolik milostí, dává nám všechno. A já – přijímám od Něho všechno, co mi dává? Víru? Naději? Radost? Lásku? Věřím v Boha i ve chvíli, kdy ztrácím dceru? Ano, věřím. Nevidím Ho, necítím fyzicky, ale vím, že je... Víím, že Ježíš překonal smrt, a to ničím jiným než láskou, že vstal z mrtvých, že žije...

Stále se usmívající Ula

Poslední slova, která jsem od Uly uslyšel, byla: „Já taky, tati.“ Byla to odpověď na moje: „Mám tě rád, Ulinko, můj broučku.“ Bylo v nich tolik lásky, stejné lásky, která přemáhá každé zlo, která překonává všechny překážky, která překonává smrt...

Ale... Ona přece nezemřela!!!

Je s Ježíšem! S mým Bohem, s mým Pánem, s mým Otcem, s mým Králem, s mým Spasitelem. Nejsem blázen, ačkoliv si to mnozí myslí; mnozí, kteří nevidí

Ta nemoc, a především to svědectví mi otevřely oči k vidění toho, co jsem dřív neviděl. A neviděl jsem u Uly tak velkou víru v Boha, neviděl jsem u ní takový důvěrný vztah s Ježíšem. Přijímám to svědectví jako dědictví, které nám Ula zanechala...

a neslyší; kteří nevěří. Moje dcerka žije, je se mnou, pořád. Modlí se se mnou, prosí za mě. Teď je to všechno jasné.

Uršula zanechala krásné svědectví, které napsala v únoru. Nyní mi dochází to, že celý její život – za který teď Bohu vel-

mi děkujeme – měl smysl v milosti, kterou nám daroval, v radosti, v lásce, v pobývání s ní. Toto svědectví je největší dar, jaký nám Ula zanechala: Zázrak vnímání Boží lásky ve všem, co se na světě děje, v každém dnu, v každém vypití hořkého nebo sladkého čaje, v křiku nebo ve vnímání křiku, nebo v čemkoliv, co se děje pro nás ne vždy dobrého, někdy spojeného s utrpením, žalem, zlostí – v tom všem je láska, stačí si jí všimnout. V tom, že mě žena občas rozčiluje – je láska; že já ji občas rozčiluju – to je také láska. Víím, jak je pro mne těžké říct vlastnímu otci: „Mám tě rád.“ Ula mě to naučila. Ukázala nám příklad, který má ve všem působit. Máš stanout před Bohem a povědět Mu, že Ho miluješ, a už je všechno v pořádku...

Když dnes čtu dceřino svědectví, ten úryvek, v němž Ula srovnává lidi s anděly a píše, že oni nám závidí, že můžeme trpět pro Ježíše, že můžeme přijímat Nejsvětější svátost – to všechno na mě silně působí a tím víc věřím, že Bůh je. Teď už víím, odkud se ve mně bere ten pokoj, odkud se bere takové ovládnání. Ta nemoc, a především to svědectví mi otevřely oči k vidění toho, co jsem dřív neviděl. A neviděl jsem u Uly tak velkou víru v Boha, neviděl jsem u ní takový důvěrný vztah s Ježíšem! Přijímám to svědectví jako dědictví, které nám Ula zanechala, ale zároveň jako způsob modlitby. Ani na chvíli nechci být nepřirozený. Prostě žiju a modlím se k Pánu, aby mi dal sílu a aby mě vedl. Modlím se za sílu lásky a víry.

*K. J. - Uršulčin pozemský otec
(Pokračování)*

(Z Miłujcie się! 2/2014 přeložila -vv-)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

Evangelium - Mt 15,21-28

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť

za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského.“ Ona mezitím přišla, klaněla se mu a pravila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít dětem chléb a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí kousky, které padají ze stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se ti, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

Zveme Vás na
**duchovní cvičení EXERCÍCE PRO MUŽE -
„ROZEZNÁNÍ ŘEHOLNÍHO POVOLÁNÍ“
ve dnech 1. 9. - 5. 9. 2014.**

KDE: exerciční dům, SVATÁ HORA - Příbram.
Přednášející: P. Josef Michalčík CSsR, provinciál
Pražské provincie Kongregace Nejsvětějšího
Vykupitele - redemptoristů.

Příjezd: v pondělí 15.00 - 17.30 hod.,

odjezd: v pátek v 8.30 hod.

Cena: 1510 Kč.

Přihlášky • písemně: Římskokatolická farnost
u kostela Nanebevzetí Panny Marie Svatá Hora,
Exerciční dům, 261 01 Příbram II - 591

• e-mailem: ex.dum@svata-hora.cz

• vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz

• tel.: 00420 731 619 800.

Bůh se dává objevit i těm, kdo ho nehledají - dokončení ze str. 2

Mějte po ruce evangelium, mějte je na nočním stolku, v tašce, v kapse a potom je na okamžik otevřete a čtete Ježíšovo slovo a Boží království přijde. Kontakt s Ježíšovým slovem nás přibližuje Božímu království. Myslete na to. Mít vždycky po ruce malé evangelium, otevřít je náhodně a číst, co Ježíš říká. Ježíš tam je.

Co dělat pro získání Božího království?

V tomto bodě se Ježíš vyjadřuje velmi explicitně: nestačí nadšení, radost z objevu. Je třeba dávat přednost drahocenné perle království před jakýmkoli pozemským dobrem. Je třeba klást Boha na první místo ve svém životě, dávat mu přednost před vším. Dát primát Bohu znamená mít odvahu říci „ne“ zlu, násilí a svévůli a žít službou druhým v přízni vůči zákonitosti a obecnému dobru. Když člověk objeví Boha – pravý poklad, opouští styl egoistického života a snaží se s druhými sdílet dobročinnou lásku přicházející od Boha. Kdo se stává přítelem Boha, má rád bratry, snaží se chránit jejich život a jejich zdraví a respektovat také životní prostředí a přírodu. Ví, že trpíte těmito věcmi. Dnes, když jsem přišel, jeden z vás se ke mně přiblížil a řekl mi: „Otče, dejte nám na-

ději.“ Já vám ale nemohu dát naději. Mohu vám jenom říci, kde je Ježíš, tam je naděje, a kde je Ježíš, tam se bratři mají rádi, usiluje se o ochranu jejich života, jejich zdraví a také o úctu k životnímu prostředí a přírodě. Toto je naděje, která nikdy neklame a kterou dává Ježíš. To je obzvláště důležité v tomto vašem nádherném kraji, který si žádá, aby byl chráněn a hájen, vyžaduje odvahu říkat „ne“ každé formě korupce a nezákonnosti. Všichni známe jméno těchto forem korupce a nezákonnosti. Vyžaduje ode všech, aby byli služebníky pravdy a zachovávali v každé situaci evangelní styl života, který se projevuje sebedarováním a pozorností vůči chudému a vyděděnému. Hledět si chudých a vyděděných. Bible je toho plná. Pán říká: Děláte toto a tamto..., mne to nezajímá, mne zajímá, zda byla věnována péče sirotkovi, vdově, zda byl přijat vyděděnec, zajímá mne, zda bylo chráněno stvoření. To je Boží království. Bible je toho plná.

Svátek sv. Anny – a já jí rád říkám Ježíšova babička. Je to tak? Dnešek je krásným dnem svátku babiček. Když jsem procházel kolem sousoší Anny a Marie, spatřil jsem něco krásného. Svátá Anna

nemá korunku, ale korunována je dcerou. A to je krásné. Svátá Anna je žena, která připravila svoji dceru, aby se stala královnou, královnou nebe a země. Tato babička odvedla skvělou práci! Skvělou práci. Tato patronka Caserty přivedla na toto náměstí různé komponenty diecézního společenství spolu s biskupem za účasti představitelů občanských a různých společenských institucí. Rád bych vás všechny povzbudil, abyste svůj patronátní svátek prožili bezpodmínečně jako čirý výraz víry lidu, který se považuje za Boží rodinu a upevňuje svazky bratrství a solidarity. Sv. Anna možná slyšela svoji dceru Marii pronášet slova *Magnificat*, protože Maria určitě často opakovala tato slova: „Mocné sesadil z trůnu, ponížen povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi.“ (Lk 1,51–53) Ať vám pomáhá hledat ten jediný poklad – Ježíše – a naučí vás objevovat měřítka Božího jednání. Bůh převrací světské soudy, přichází na pomoc chudým a nepatrným a naplňuje dobrem pokorné, kteří svůj život svěřují Jemu. Mějte naději. Naděje neklame. A rád opakuji: nenechte si ukrást naději.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatíkán*

CENTRUM NADĚJE A POMOCI, VODNÍ 13, BRNO – PROGRAMY

NEPLODNOST – PŘÍČINY, ŘEŠENÍ • 6. 9. 2014

V rámci jednodenního kurzu mají účastníci možnost využít zkušenosti s metodou NAPROHELP, zjistit příčiny dosavadní neplodnosti a řešit svou situaci přirozeně bez nebezpečných zdravotních zásahů a eticky sporných způsobů.

KURZ SYMPTOTERMÁLNÍ METODY PPR • úterý odpoledne (4 lekce) 9. 9. – 7. 10. 2014 • sobota (2 lekce) 20. 9. a 4. 10. 2014

Účastníci kurzu mají možnost pod vedením zkušených lektorek se pro svůj osobní život naučit, jak se orientovat v zákonitostech lidské plodnosti, jak předcházet nechtěnému početí i jak řešit dosavadní nenaplněnou touhu po dítěti.

KDYŽ DCERA DOSPÍVÁ • 11. 9. 2014

Přednáška o tom, co dívky v době dospívání prožívají a s jakými problémy dospívání se v poradně pro ženy a dívky často setkáváme. Probíraná témata: podpora zdravého sebevědomí v období dospívání, efektivní komunikace, význam rodinného prostředí a další témata.

O MANŽELSTVÍ • 18. 9. – 9. 10. 2014

Zveme na kurz určený pro snoubence i novomanželé, ve kterém hovoříme na různá témata a hledáme odpovědi na otázky: Má manželství smysl? Může být vůbec manželství harmonické? Opravdu přemýšlí a jedná žena jinak než muž?

NA ZAČÁTKU TĚHOTENSTVÍ • 22. 9. 2014

Zveme nastávající rodiče i prarodiče, také ty, kteří rodinu teprve plánují, na workshop, ve kterém se dozví vše o těhotenství, jak řešit obtíže, co udělat pro zdravý vývoj děťátka a vše o vyšetřeních, která se v těhotenství provádějí.

ODVAHA ŽÍT ZDRAVĚ • 23. 9. 2014

Diskusní setkání nejen pro ženy, na kterém se můžete dozvědět, co je možné udělat pro své zdraví v souladu s nejnovějšími poznatky. Nejedná se pouze o výživu, ale o péči o tělo. Nabízíme řešení bolestivé a nepravidelné menstruace, léčby cyst a dalších gynekologických problémů.

NAPROHELP – úspěšná cesta k vlastnímu dítěti • 18. 10. 2014, 9 – 17 hodin

Akreditovaný vzdělávací seminář určený pro ty, kteří se věnují problematice řešení neplodnosti. Naše metoda je přirozená, bez použití technik umělého oplodnění, přitom je úspěšnost velmi vysoká. Ve svých prezentacích vycházíme z vlastních profesních zkušeností i ze zkušeností zahraničních gynekologů.

**Více informací o jednotlivých programech
a přihlášky na www.cenap.cz**

Pondělí 18. 8. 2014: 6:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **6:30** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **7:25** Přejeme si... **7:40** Diecézní charita Plzeň: Poradna pro cizince a uprchlíky **7:50** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **8:00** CSA Třešť 2014: modlitba, slovo na den, přednáška [L] **10:25** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **10:50** Salesiáni v Brazílii **11:15** Návštěva papeže v Jižní Koreji: Setkání s náboženskými představiteli v budově kurie v Soulu [P] **12:00** Návštěva papeže v Jižní Koreji: Mše svatá za pokoj a usmíření v katedrále v Soulu [P] **13:35** Planetshakers **15:05** Noční univerzita: P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (2. část) **16:10** SDM RIO 2013: Revoluce v Riu **17:05** Svatá Anežka **17:30** Mše svatá z Celostátního setkání animátorů 2014 [L] **18:40** Sedmihlásky – Pasecký louky **18:45** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl [P] **18:55** Bol som mimo: Peter Lipták **20:00** Hlavní program CSA na téma Vztah k Bohu [L] **21:05** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **21:50** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **22:15** Přejeme si... **22:30** Na koberečku **22:40** Brazílie – Volání Boha **23:00** 869 dní **23:35** Kulatý stůl: Papež František a jeho poselství.

Úterý 19. 8. 2014: 6:05 Budu pomáhat: Domov Sue Ryder: Domov pro seniory **6:15** Prezenze: hudební chvály **7:25** Žijeme mezi vámi **7:50** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová **8:45** CSA Třešť 2014: přednáška [L] **10:20** Abba, Otče **10:40** Noční univerzita: Karel Řežábek – Kdo to viděl, reptali **11:40** Sedmihlásky – Pasecký louky **11:45** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (42. díl): Dechovka **12:35** Diecézní charita Plzeň: Poradna pro cizince a uprchlíky **12:50** Na pořadu rodina – Prožívání církevního roku **13:55** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **14:05** Morava, víno a chirurgie **14:25** Kulatý stůl: Papež František a jeho poselství **16:00** Přejeme si... **16:15** Putování modrou planetou: Čína **17:00** Zambijský bambo **17:25** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **17:55** Sedmihlásky – Pasecký louky **18:00** Cirkus Noeland (6. díl) **18:30** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl [P] **18:40** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **19:15** Elektronická kazatelna **19:40** Zpravodajské Noeviny: 19. 8. 2014 [P] **20:00** Mše svatá z Celostátního setkání animátorů 2014 [L] **21:35** Pavel, bojovník za víru **23:05** Večer chval **0:25** Jak potkávat svět – s Petrem Bende a Pavlem Helanem.

Středa 20. 8. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 8. 2014 **6:20** Noční univerzita: P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (2. část) **7:20** Zkouška víry **7:35** Outdoor Films s Heřmanem Volfem **9:10** Pro vita mundi (113. díl): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP **9:45** Diecézní charita Plzeň: Poradna pro cizince a uprchlíky **10:00** Generální audience [L] **11:25** Mikroregion Třemšín (1. díl) **11:35** Na koberečku **11:45** Mašinky (11. díl):

O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** CSA Třešť 2014: modlitba, slovo na den, přednáška [P] **14:25** Outdoor Films se Světou Božákem **15:55** Obrázky z Joglandu **16:15** Zpravodajské Noeviny: 19. 8. 2014 **16:30** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **16:50** Svatá Anežka **17:10** Děti Tsunami [P] **17:30** Mše svatá z Celostátního setkání animátorů 2014 [L] **18:50** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. [P] **19:00** Transport **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Hlavní program CSA na téma O smíření [L] **21:05** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **22:20** Generální audience Svatého otce [P] **22:50** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **23:05** Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem, 2. díl, O počátcích vesmíru a gravitaci **23:45** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **0:15** Prezenze: hudební chvály.

Čtvrtek 21. 8. 2014: 6:05 BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **6:20** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **7:05** Platinové písničky (42. díl): Dechovka **7:35** Putování modrou planetou: Čína **8:15** Olá, peregrino. Ahoj, pútnik. **8:45** CSA Třešť 2014: přednáška [L] **10:15** Kulatý stůl: Papež František a jeho poselství **11:45** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Pavel, bojovník za víru **13:40** Generální audience Svatého otce **14:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván **14:40** Pro vita mundi (113. díl): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP **15:15** Tajemství sv. Terezie **16:10** Zpravodajské Noeviny: 19. 8. 2014 **16:30** CSA Třešť 2014: koncert skupiny Adorare [L] **18:00** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **18:35** Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. [P] **18:45** Sedmihlásky – Pasecký louky **18:50** Budu pomáhat: Dům tří přání o. s. **19:00** UNITED 2014: hlavní program večera [L] **21:35** Děti Tsunami **21:50** Kus dřeva ze stromu: Jilm [P] **22:10** UNITED 2014: vystoupení skupiny Four Kornerz (UK) [L] **23:20** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **23:30** UNITED 2014: chill-out [L] **0:15** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **0:35** Jak potkávat svět v Hroznové Lhotě.

Pátek 22. 8. 2014: 6:05 Svatá Anežka **6:25** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **6:45** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **8:00** CSA Třešť 2014: modlitba, slovo na den, přednáška [L] **10:00** UNITED 2014: ranní program [L] **11:40** Sedmihlásky – Pasecký louky **11:45** Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Kostel na předměstí **12:30** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **13:20** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **13:40** Pavel, bojovník za víru **15:10** Na koberečku **15:20** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě **15:50** Planetshakers **17:30** Mše svatá z Celostátního setkání animátorů 2014 [L] **18:45** Zprávy

z Věčného města: 22. 8. 2014 [P] **19:00** UNITED 2014: hlavní program večera [L] **21:50** Přejeme si... **22:10** UNITED 2014: vystoupení Paula Colmana (AU+CZ) [L] **23:30** O létajícím faráři **23:40** UNITED 2014: vystoupení GLYK P.I.K. Trio (PL) [L] **0:45** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová.

Sobota 23. 8. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 22. 8. 2014 **6:15** Hornolidečko – Valašská Polanka **6:25** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **6:40** SDM RIO 2013: Revoluce v Riu **7:40** Cirkus Noeland (6. díl) **8:10** Sedmihlásky – Pasecký louky **8:15** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **8:50** Zachraňme kostely (6. díl): Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **9:15** Mše svatá z Celostátního setkání animátorů 2014 s rozesláním [L] **11:00** Svatá Anežka **11:20** Děti Ventanas **11:45** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** UNITED 2014: ranní program [P] **13:50** Jak potkávat svět v Hroznové Lhotě **15:15** Zprávy z Věčného města: 22. 8. 2014 **15:25** Platinové písničky (42. díl): Dechovka **16:00** Hornolidečko – Valašská Polanka **16:10** Přejeme si... **16:25** Outdoor Films s Petrem Horkým **18:00** Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje **18:30** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **18:40** Sedmihlásky – Pasecký louky **18:45** Zprávy z Věčného města: 22. 8. 2014 **19:00** UNITED 2014: hlavní program večera [L] **22:05** UNITED 2013: Jeden život **22:30** UNITED 2014: vystoupení October Light (CRO) [L] **23:35** Budu pomáhat: Dům tří přání o. s. **23:45** UNITED 2014: vystoupení Mariána Lipovského (SK) [L] **0:35** Cesta k andělům (78. díl): Adolf Born.

Neděle 24. 8. 2014: 6:10 Putování modrou planetou: Čína **6:50** Kostel na předměstí **7:00** Jak potkávat svět v Hroznové Lhotě **8:25** Elektronická kazatelna **8:50** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **9:35** Olá, peregrino. Ahoj, pútnik. **10:10** Zprávy z Věčného města: 22. 8. 2014 **10:30** Mše svatá z klášterního kostela Matky Boží v Jihlavě [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne **13:10** Platinové písničky (44. díl): Dechovka **13:45** Cesta k andělům (78. díl): Adolf Born **14:35** Budu pomáhat: Dům tří přání o. s. **14:45** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **16:00** Děti Tsunami **16:15** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli statečný mravenec **16:55** Sedmihlásky – Od Nového Mesta husáři jedú **17:00** Cirkus Noeland (7. díl) **17:30** Sobecký obr **18:15** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilar **18:30** Hřadal som slobodu **18:40** Zprávy z Věčného města: 22. 8. 2014 **19:00** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **19:15** Poselství svatých: Ignác z Loyoly **19:25** Kostel na předměstí **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice **21:25** Bača Milan od Juraja do Šimona **21:55** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **22:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:00** Pavel, bojovník za víru **0:35** Zpravodajský souhrn týdne.

2. SPOLEČNÁ POUŤ VDOV A VDOVCŮ –

katedrála sv. Václava v Olomouci, čtvrtek 16. října 2014

Program:

9.30–10.00 hod. modlitba růžence • 10.00–11.00 hod. – mše svatá (hlavní celebrant Mons. Josef Hrdlička, pomocný olomoucký biskup) • 11.00–11.30 hod. – svědectví vdov • 11.30–11.50 hod. – duchovní přínos sv. Hedviky (sestra Lucie Cincialová, Th.D.) • 11.50–12.00 hod. – poselství otce biskupa a požehnání pokrmů • 12.00–14.00 hod. – polední přestávka nabízí: menší pohoštění před katedrálou; možnost oběda dle výběru místní restaurace; návštěva Arcibiskupského paláce – zdarma; komentovaná prohlídka katedrály • 14.00–14.30 hod. – varhanní zastavení a ztišení (varhany a sólový zpěv) • 14.30–15.00 hod. – adorace a svátostné požehnání • 15.00–15.15 hod. – závěr pouť – další plánované akce pro vdovy a vdovce.

Informace: reznickova@arcibol.cz, tel. 605 274 915 • apanakova@volny.cz, tel. 604 252 629. Doporučujeme domluvit z děkanátů společný autobus.

Do 6. září 2014 probíhá v Loretě Rumburk výstava TYS MĚ VEDL... ALOIS KLAR (1763–1833) A PĚČE O NEVIDOMÉ V ČECHÁCH

úterý–sobota, 10.00–17.00 hodin.

Jde o putovní výstavu o zakladateli péče o nevidomé v Čechách. Připravila FF UK Praha. Pořádá Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk. Vstupné je 50 a 25 Kč. Záštitu nad rumburskou prezentací výstavy převzal senátor Parlamentu České republiky ing. Jaroslav Sykáček. **Více informací** k výstavě sdělí: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz • www.loretarumburk.cz.

SVATÁ HORA – SRPEN A ZÁŘÍ 2014

Exerciice pro kněze (P. Miloslav Kabrda, SDB) • 24. srpna, 17.30 hod. – 30. srpna, 8.30 hod. • místo: Svatá Hora – Exerciční dům • **exerciice začínají první den večerů a končí snídání poslední den • cena:** 2310 Kč.

Bl. Metoděje Dominika Trčky, redemptoristy • 25. srpna • místo: bazilika • **mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00 hod.**

341. výročí posvěcení baziliky • 27. srpna • místo: bazilika • **mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00 hod. • možnost získání plnomocných odpustků.**

Exerciice pro muže: „Rozeznání řeholního povolání“ (P. Josef Michalčík, CSsR) • 1. září, 17.30 hod. – 5. září, 8.30 hod. • místo: Svatá Hora – Exerciční dům • **exerciice začínají první den večerů a končí snídání poslední den • cena:** 1510 Kč.

Pouť nemocných a zdravotně postižených – Den bez bariér • 6. září • místo: Svatá Hora • **mše sv. v 11.00 hod. s udělováním svátosti pomazání nemocných • ostatní mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00 hod.**

Pouť bývalých svatohorských vokalistů, trubačů a ministrantů • 13. září • místo: bazilika • **poutní mše sv. v 9.00 hod. • ostatní mše sv. v 7.00 a v 17.00 hod.**

Srdečně zveme na **DUCHOVNĚ-ODPOČINKOVÝ ZÁJEZD NA MORAVU, SLOVENSKO A DO RAKOUSKA 2. – 3. října 2014.** Žarošice, Svatý Antoníněk u Blatnice pod Svatým Antonínkem, Šaštín, Dolní Dunajovice, termály Laa an der Thaya. **Uzávěrka přihlášek 22. 8. 2014.**

Adresa: Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661, mobil: 737 215 328, e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcshk.cz.

Liturgická čtení

Neděle 17. 8. – 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 56,1.6–7

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)

2. čt.: Řím 11,13–15.29–32

Ev.: Mt 15,21–28

Slovo na den: Kousky, které padají.

Pondělí 18. 8. – ferie

1. čt.: Ez 24,15–24

Dt 32,18–19.20.21

Odp.: 18a (*Opustil jsi Boha, který tě zplodil.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Slovo na den: Prodej svůj majetek.

Úterý 19. 8. – nezávazná památka sv. Jana Eudese

1. čt.: Ez 28,1–10

Dt 32,26–27ab.27cd–28.30.35cd–36ab

Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Slovo na den: Mít život věčný.

Středa 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Ez 34,1–11

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Slovo na den: První myslí, že dostanou víc.

Čtvrtek 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Ez 36,23–28

Ž 51(50),12–13.14–15.18–19

Odp.: Ez 36,25 (*Pokropím vás očistnou vodou a budete čisti od všech svých nečistot.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Slovo na den: Všechno je připraveno.

Pátek 22. 8. – památka Panny Marie Královny

1. čt.: Ez 37,1–14

Ž 107(106),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, jeho milosrdenství trvá navěky.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34–40

Slovo na den: Bližního jako sebe.

Sobota 23. 8. – nezávazná památka sv. Růženy z Limy nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ez 43,1–7a

Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14

Odp.: srov. 10b (*Hospodinova velebnost bude sídlit v naší zemi.*)

Ev.: Mt 23,1–12

Slovo na den: Skutky dělají jen proto, aby se ukázali.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. SRPNA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 8.		PO 18. 8.		ÚT 19. 8.		ST 20. 8.		ČT 21. 8.		PÁ 22. 8.		SO 23. 8.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1734	1953	1722	1941	1478	1664	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1734	1953	1723	1941	1479	1665	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1735	1954	1724	1942	1654	1871	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	710	801	1155	1284	1170	1300	1477	1663	1724	1943	1479	1665	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1724	1943	1724	1943	1655	1872	1655	1886		
Závěrečná modlitba	711	802	1156	1284	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 16. 8.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1736	1955	1727	1946	1660	1877	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1737	1956	1730	1949	1663	1880	810	911
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1164	1294	1180	1310	1477	1663	1731	1950	1479	1666	711	802
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1731	1950	1731	1950	1664	1881	811	911
Záv. modlitba	711	802	711	802	1165	1295	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	712	803
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

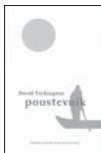
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**POUSTEVNÍK • DOBRODRUŽNÉ ZNOVUOBJEVENÍ
MODLITBY**

*David Torkington • Z angličtiny přeložila Klára Lukavská •
Odpovědná redaktorka Kateřina Sluková*

Petr žije na ostrově u skotského pobřeží. Kdybyste ho potkali, připadal by vám jako obyčejný farmář. Pro otce Robertsona, který právě prožívá krizi víry, se však právě cesta za Petrem na vzdálený ostrov stává cestou k sobě samému, a to především znovuobjevením modlitby.

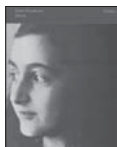
*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 117x180 mm, 124 stran, 139 Kč*

DENÍK

*Anne Franková • Z holandského originálu
s přihlédnutím k německému překladu přeložili*

*Miroslav Drápal a Michaela Jacobsenová •
Redakce Michaela Jacobsenová*

Annelies Marie Franková (12. června 1929 – březen 1945) v roce 1933 s rodiči uprchla z Německa do Amsterdamu, kde se rodina od roku 1942 skrývala v půdním bytě. Dospívající Anne psala od 12. června 1942 do 4. srpna 1944 deník. Po prozrazení skrýše byla rodina odvezena do koncentračních táborů v Německu, přežil jen otec. Anne zahynula v Bergen-Belsenu. Po válce otec deník vydal, byl přeložen do mnoha jazyků a zdramatizován. Toto české vydání obsahuje poprvé nově nalezené a dosud nepublikované stránky.

*Triáda • V nakladatelství Triáda vydání čtvrté, nezměněné
Brož., 145x190 mm, 264 stran, 296 Kč*

**MISIJSNÍ POVOLÁNÍ A ODPOVĚDNOST
V DÍLE JANA PAVLA II.
NA ZÁKLADĚ POSELSTVÍ
K SVĚTOVÝM MISIJSNÍM NEDĚLÍM**
Jiří Slégr

Misijsní povolání úzce souvisí s každodenním životem pokřtěného člověka. Svátý Jan Pavel II. přikládal misijsnímu povolání velký a zásadní význam. To zaznívá např. i z jeho každoročních poselství k celosvětové říjnové Misijsní neděli, kdy se s důvěrou obrací k věřícím všech kontinentů, aby si uvědomili své misijsní povolání a podporovali společné dílo, ke kterému Bůh volá všechny křesťany. Národní ředitel Papežských misijsních děl chce věřící přivést v této knize k uvědomění si, jakých oblastí se misijsní povolání a odpovědnost týká.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., 135x205 mm, 96 stran, 109 Kč*

**ENCYKLOPEDIE MORAVSKÝCH
A SLEZSKÝCH KLÁŠTERŮ**

*Dušan Foltýn a kolektiv • Odpovědný redaktor
Jaroslav Richter*

Encyklopedii sestavil početný kolektiv předních odborníků, kteří se problematikou dlouhodobě zabývají a kromě jednoho autora a koordinátora působí na Moravě. Text – vedle delších úvodních statí – je soustředěn do jednotlivých encyklopedických hesel podle lokality a doprovází jej velké množství jak dobových vyobrazení, tak i současných fotografií, plánek, znaků řádů apod.

Libri • Váz., A5, 880 stran, 690 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.